

LO

PEDRÍS

51

març 2013

www.lopedris.com

Butlletí trimestral d'informació

VILAPLANA

LO PEDRIS

Edita: Lo Pedris

Coordinació

Carme Abelló
Josep de Las Heras
Montse Ferré
Josep M. García
Hilari Juanpere
Lídia Juanpere
Jordi Mariné
Josep Mestre
Teresa Serra
Mei Salvat

Correcció

Dolors Joanpere
Francesc Mariné
Jordi Serra
Òscar Aymamí
Carme Maigí

Col·laborador

Aymamí

Prensa on-line

Raquel Virgili

Portada

Jordi Sanchez Benet

www.lopedris.com

Composició i Impressió

sbm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars

Preu: 2,50 Euros

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedris no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles ni que s'hi identifiqui.

Annexe amb la revista aquest número:

*

Retaule Major de l'Església Santa Maria de Vilaplana (Actualment desaparegut)

*

Editorial

■ La redacció

Vilaplana no te uns reclams per l'establiment d'empreses forasteres al poble, per tant, tenim que saber lluitar i recolzar als qui s'atreveixen a creure i invertir al poble.

Aquesta casi única indústria que crida i genera recursos de fora, es l'indústria del turisme rural.

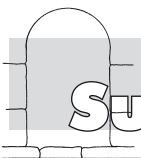
Tan si ens agrada com si no, el veure gent arribant en cotxes o creuant a peu el poble per tal de visitar el nostre privilegiat entorn, pensem que ara per ara, això es vida i riquesa i segur que per alguns mes que per d'altres, però a la fi, es benefici per tots.

En el seu moment, fer arreglar la Font de Les Creus, va ser una feina positiva i que a mes de gaudir-la la gent del poble, son actius positius cap el turisme.

Així dons, pensem que actuacions d'aquest tipus, com seria arreglar la llera del riu i fer-ho transitable, seriant inversions curtes i rendibles per tots nosaltres.

El que tenim, cuidem-lo i ajudem-lo a tornar a lluir.

■ ■ ■

Sumari

Editorial	2
Entrevista Montserrat Bidó Bidó	3-4
Ajuntament	4
Vilaplanencs Exteriors David Aymamí Escribano	5
Qüestionari Vilaplana i el seu riu	6-7
Celebració 50 números LO PEDRIS	8-9
Història local Les Festes de la Mussara (III)	10-12
De cinema Sang Blava	13
Rutes per caminar d'Arbolí a Gallicant pel camí de les Carboneres	14
Novetat editorial Una guia humana de trenta pobles	15
Literatura	16-17
Opinió	18-22
Activitats	23-25
Fototeca interior	26
Família	27
TXINC-TXENC	28-29
Escola	30-31
La Fresca	32-33
Ela cuina	34
Passatemps / 7 galeria	35

AVIS: L'anexe que generalment acompanya la revista **LO PEDRIS** s'entregarà en el proper número de la revista junt amb el corresponent del proper número.

Montserrat Bidó Bidó

Mestressa de casa

■ Raquel Virgili

La nostre convidada d'avui ha viscut més fora de Vilaplana que al poble, però és tan vilaplana com el que més. De seguida va accedir a fer aquesta entrevista i ha volgut aprofitar l'avinentsa per fer un petit homenatge a una època i a uns amics, facilitant-nos una fotografia antiga.

I aquesta fotografia?

Sempre m'ha agradat molt. Era un dia d'estiu de deu fer uns 25 anys ! La Maria Mundeta i jo veníem de ca l'Olla a buscar unes coques de recapte. Va ser el sopar que vam fer a casa d'ella, on ens esperaven el Pepito, l'Ezequiel i el Josep, el meu marit.

Vostè és filla de Vilaplana, però es podria dir que gairebé també ho és de Barcelona. Des de quan hi viu?

Tenia 18 anys quan hi vaig anar per viure amb l'àvia. I ja no me'n vaig moure.

Quins records en té d'aquella primera època?

Recordo que em cridava molt l'atenció veure passar el tramvia pel carrer i el soroll que feia.

Què li sobtava més de Barcelona?

Els carrers tan amples i tants cotxes circulant.

Amb el Josep, el seu marit, van formar una família nombrosa i, per això, no devia tenir temps d'enyorar-se del poble.

De fet, no m'enyorava del poble perquè hi venia molt sovint.

Cada quan hi venien?

Quan el meu marit era viu hi veníem aproximadament cada 15 dies. Actualment hi vinc en les dates festives i quan els meus fills m'hi poden acompanyar.

Vostè és filla del Pepet Bidó, que durant molts anys va ser el fus-

Montserrat Bidó Bidó

ter de Vilaplana. Quins records té de la seva fusteria?

Sobretot recordo el soroll de la serra de motor i del martell i que cada vespre, quan la gent tornava del tros, la fusteria era un punt de reunió per a tots els homes.

Quins records té dels seus pares?

Molt bons. Era una parella molt unida, molt alegres de caràcter i, amb el meu germà Josep, érem una família molt ben avinguda.

Què ens podria explicar, en general, de la seva joventut al poble?

Ens ho passàvem molt bé anant a les festes majors dels pobles veïns, com la de l'Aleixar o la de La Mussara.

Com eren les festes de llavors?

Eren molt senzilles, feien una missa a l'església, s'estrenaven els vestits per a la festa i, si podíem, anàvem a fer

Montserrat Bidó i Maria Mundeta amb les coques de recapte.

Entrevista

un vermut i a la nit ballàvem amb les cançons de l'orquestra.

I després es va casar amb el Josep Aymamí...

Si, era un bon home, que tenia molta passió per la seva família, per aquest poble i per la fotografia.

Els seus fills ja són grans i alguns l'han fet àvia. Quants néts té?

Tinc 11 néts, de totes les edats. El més gran té 26 anys i la més petita en té 6.

Als més petits de la família els agrada venir al poble?

Si, els encanta, siguin petits o grans. Passen part de l'estiu al poble i fins i tot alguns ploreu a l'hora de marxar.

Té casa a Vilaplana i és pràcticament al mateix centre. Què es veu de

“Vilaplana, en el meu record, la veig petita, acollidora i molt bonica.”

Vilaplana des del carrer principal?

Un carrer molt llarg i empedrat que m'agrada molt i el campanar de l'església, que és imponent.

I des de Barcelona, des de la distància, com es veu Vilaplana?

En el meu record, la veig petita, acollidora i molt bonica.

La Vilaplana ha anat canviant amb

el temps. Com veu aquests canvis?

Positiu, veig que Vilaplana ha anat creixent com a poble.

Com li agradaria que fos la Vilaplana del futur?

Que es vagin millorant els petits problemes que puguin sorgir, però sense perdre l'estil i la fisonomia del poble.

Per acabar, voldria comentar alguna cosa que no hem anomenat?

Hi ha una cosa que m'agradaria comentar, és que no m'agrada que hi hagi cotxes aparcats al carrer Major, el fan més estret.

I finalment, vull donar una abraçada a tots els vilaplanencs i vilaplanenques.

■ ■ ■

Ajuntament

Aprovat el pressupost de 2013 que inclou la construcció del nou consultori mèdic

■ **Tomàs Bigorra i Munté**
Alcalde

El passat 9 de gener de 2013, el Ple de l'Ajuntament de Vilaplana va aprovar per unanimitat i de forma definitiva el Pressupost Municipal per a l'any 2013, per un import de 717.150 euros, el qual representa un increment del 9.20% respecte als comptes de 2012.

Es tracta d'un pressupost de contenció de la despesa, molt adequat per

Nova escullera al Cementiri.

la situació actual de crisi, el qual només incrementa la despesa amb la nova partida del servei municipal d'Internet i de veu, implantat amb bon resultat durant l'any passat.

També s'aprova un increment en el capítol d'inversions respecte al 2012. Malgrat les dificultats econòmiques, l'Ajuntament de Vilaplana manté un vo-

lum d'inversió destacable si el relacionem amb el global del pressupost.

L'any 2013 invertirà 274.016 euros en obres, totes molt ben finançades perquè les aportacions de fons propis seran les mínimes.

En aquest capítol destaca la construcció del nou consultori mèdic amb 138.600 euros; aquesta obra està inclosa i subvencionada al 95% pel Pla d'actuació municipal de la Diputació.

També està previst realitzar enguany la restauració de l'Església de Sant Salvador de la Mussara amb 65.176 euros, finançada al 50% per l'1% cultural de la Generalitat i l'altre 50% per la Diputació; i finalment, la reconstrucció d'un mòdul de nínxols del cementiri amb 25.000 euros, a més d'altres petites actuacions.

Vilaplana, gener de 2013

Fe d'errades:

Encara que l'adagi intenti voler entabanar-nos, pretesament (com ara obliguen a dir als nostres polítics!), fent-nos creure que la saviesa ens arribarà amb la rectificació dels errors comesos, el cert és que la Redacció de Lo Pedrís és de carn i os i s'equivoca com tot fill de bon veí...

Hem d'apariar la falta i fer honor a la realitat, acceptant els oblits, descuits i/o omissions, encara que sigui una mica massa tard! Per això aquesta fe d'errades

NEIXEMENTS

des és especial (per tractar-se de DOS naixements, per ser de l'any passat i perquè realment la informació la teníem i no vam ser prou hàbils per publicar-la correctament):

- 21 de febrer de l'any 2012:
naixement de **MARIA TÉVEZ LUNA**
- 02 d'octubre de l'any 2012:
naixement de **EVELYN MARIA**

Demaneu les més sinceres disculpes als familiars!

David Aymamí Escribano

■ Jordi Mariné

El David Aymamí Escribano (Vilaplana 1981) viu i treballa d'Arquitecte Tècnic a Anglaterra, a la ciutat de Portsmouth on ara fa un any i mig que s'hi va instal·lar.

Una de les seves noves distraccions és veure els partits del Barça a la taverna amb una colla d'amics anglesos.

1. Com va ser que vas anar a viure a Anglaterra?

El maig de 2011 em van rescindir el contracte que tenia amb la meua antiga empresa per raons ben conegudes avui dia, la crisi. De moment, vaig decidir passar un bon estiu i un cop al setembre vaig veure que les coses anirien a pitjor. Va ser llavors quan vaig prendre la decisió de fer alguna cosa: no podia estar esperant ofertes de treball que no arribaven i les que ho feien, exigien unes qualificacions molt altes en idiomes. Així doncs, va ser fàcil: anar a fora a aprendre anglès era el que havia de fer. Em feia gràcia anar a Anglaterra, Irlanda o Escòcia però, finalment per qüestions acadèmiques, em vaig decantar per Anglaterra. Una agència madrilenya em va oferir una oferta molt bona per tres mesos a Anglaterra, a la ciutat de Portsmouth i avui per avui encara hi visc.

2. Com t'han anat les coses?

He de dir que bé! Hi vaig anar per estudiar i intentar trobar feina fos del que fos. La meua idea era quedar-me com a mínim un any i aviat en farà un i mig. He trobat feina relacionada amb la meua formació. El 5 de març farà un any que treballo a la mateixa empresa i espero que pugui continuar una temporada més, tot i que, la crisi també està començant a notar-se aquí.

3. Quines dificultats t'has trobat?

L'idioma potser va ser la primera dificultat, no durant els tres primers me-

sos que vaig estar estudiant en una escola aprenent anglès, sinó per a la feina. Em pensava que estava preparat, però cada dia tenia problemes de comunicació amb alguna gent del treball, amb alguns d'ells m'ha costat molt entendre-m'hi, fan servir unes expressions que no les entenc, però la diferència és que ara intento aprendre aquestes expressions.

Relacionar-te amb gent anglesa potser és la segona dificultat, m'ha costat un any anar a veure tots els partits de Barça a la mateixa taverna, per conèixer un grup de gent d'aquí.

I la tercera i última, possiblement sigui segons quines coses has de menjar. Tot i que hi ha menjars que els adoro. Els meus favorits són els "Roasts Meals", rostits al forn, ja siguin de pollastre, corder, vedella o porc.

4. Quines diferències creus que hi ha entre Anglaterra i la nostra terra?

La gent i el temps són dues diferències notables tot i que a ambdues t'hi adaptes perfectament. Bé, el temps a vegades t'emprenya una mica ja que només nuvoleja o plou. L'estimació pels animals que tenen la gent és total, he

arribat a la conclusió que nosaltres tenim animals de companyia i ells tenen un membre més a la família. A la taverna/restaurant que sempre vaig, deixen entrar els gossos, i fins i tot els posen un plat d'aigua per beure. Crec que això és impensable a casa nostra.

5. Com es veu Vilaplana de fora estant?

Es veu lluny, amb ganes sempre de tornar.

6. Què trobes a faltar més del nostre poble?

La família, els amics i la gent.

7. Què destacaries de Vilaplana i la seva gent?

Ho destacaria tot: els carrers, les muntanyes de La Mussara, l'humor de la gent, l'estima, fins i tot l'aire que s'hi respira. Sembla que tingui una olor diferent a la d'aquí, suposo que l'enyorança sempre em venç.

8. Què et sembla que té Vilaplana que no pugui tenir cap altre lloc més?

És el lloc on he nascut, casa meua. Crec que això és insubstituïble, pots anar on vulguis a viure, a qualsevol part del món. Mai pots oblidar d'on vens, i jo vinc de Vilaplana.

9. Què trobes que fa falta a Vilaplana?

Crec que no li falta res material, sempre es poden fer més coses, millorar-ne moltes d'altres, o fer-ne de noves, però el que realment marca la diferència és la racionalitat i el sentit comú.

10. Tens contacte amb la gent de Vilaplana i estàs al dia del que passa al nostre poble?

Avui dia amb les noves Tecnologies és molt fàcil seguir el dia a dia, ja sigui pel Facebook o pel Twitter. A més cada setmana parlo amb els pares i la meua germana per videoconferència, i a vegades amb la meua tieta Paqui, que des de fa poc també s'ha sumat a les noves tecnologies amb una tablet.

11. La teua estada a Anglaterra va per llarg?

L'estada a Anglaterra no ho sé, el que sí que va per llarg és la tornada a casa. Desitjo que les coses millorin a casa Nostra, però ho veig difícil abans del 2014

Vilaplana, al llarg de la seva història, ha viscut sempre d'esquena al riu que el voreja: el de les Tosques. Només cal fixar-se amb l'orientació de les cases per donar-nos compte d'aquest fet. A nivell mediambiental, tampoc podríem dir que com a poble hàgim tingut massa cura a l'hora de valorar-lo i respectar-lo. El riu ha estat durant molts anys un abocador incontrolat de brossa, runa, clavegueram, productes químics, adobs incontrolats... la qual cosa ha anat en detriment del seu propi ecosistema.

Com creus que podríem millorar aquesta relació mediambiental i cultural que tradicionalment hem mantingut amb el nostre riu, sobretot en el tram que va des de la Font de les Creus fins al Pont Vell, ja que és la part que ens toca de més a prop?

Tens alguna idea al respecte? Què proposes per a millorar la salubritat de les seves aigües i el seu entorn natural i que, alhora, tingui un major reconeixement social?

Cristina Solé

Aquests darrers dies de pluja quan el riu baixava amb molta força, la Riba estava transitada pels vilatans de tots tres barri i per a mi això significa que els vilaplanencs sí que valoren i respecten el seu riu.

En quant a la pregunta de la salubritat jo simplement diria de controlar una mica més el que llencem per l'aigüera de casa i que va a parar al clavegueram. Sobretot amb els olis sobrants de la paella, per la resta com per exemple lo dels adobs que s'esmenta a l'enunciat jo no sóc pagesa i no sé la composició dels productes químics que porten i com poden afectar al riu. Del que n'estic segura és que la gent no tenim cap intenció de fer servir el riu com abocador.

Respecte al millor reconeixement social que se li pot fer a un riu és estar-ne orgullós d'ell ja estigui encarat al nord, al sud o als costats i porti aigua o no!

Josep Mestre Huguet

En aquest bocí de riu, quan érem petits, s'hi feia molta vida; els nens hi anàvem a jugar i les dones hi rentaven la roba. Jo mateix, era ben petit, pescant en un toll molt gran que hi havia sota la "casilla" vaig caure-hi i si no arriba a ser pel Salvador Sabater hi deixo la pell!

A mi m'agradaria que tornés a estar net com estava aleshores ja que ara està molt abandonat i hi ha massa brossa. Però el cert és que abans hi havia ramats i hi havia molt més tràfec que no pas ara que no s'hi fa res...

Amb una mica de cosa que s'hi anés fent, a poc a poc i amb els anys, segur que podria acabar retornant a ser el que havia estat abans.

M. Carme Serres Espasa

Es podrien fer tallers pels nens de l'escola i pels que ja son més grans. per conèixer més bé l'ecosistema que el forma.

Seria interessant que es fes una bona neteja i mirar que no hi arribin residus de cap MENA. I una cosa que ens el faria més proper seria fer un passeig fluvial, amb arbres, bancs, zona de jocs pels petits i plafons informatius dl lloc on ens trobem, de les plantes que ens envolten i dels animals que i viuen. Si fésim del riu un lloc de passeig i d'esbarjo, de mica en mica el tindríem més a prop.

Adela Blasi

Netejar-lo de runa i endreçar-lo perquè s'hi pugui passejar.

Té molts elements per a esdevenir un itinerari de natura i d'interès etnogràfic ja que hi trobem molta vegetació característica de ribera i elements com són la Font de les Creus, l'antiga Font de la Vila, el diversos ponts, els Rentadors, els mateixos sistemes de reg i la morfologia dels horts que ens expliquen la relació del poble amb el riu i l'ús que n'ha fet al llarg dels anys.

Trobo que són espectaculars els barrancs que travessen el poble i els desnivells que a vegades es donen entre els terrenys de cultiu i la llera del riu.

Per a mi endreçar-lo vol dir fer-hi la mínima intervenció; no cal convertir-lo en un jardí ni en un espai natural protegit. Només caldria una bona neteja i fer-lo practicable a peu en els punts que no ho és i, sobretot, preveure el seu manteniment que ha de ser econòmicament viable i sostenible.

Hi ha un punt que considero especialment crític: és el pont de la carretera d'Alforja. Aquí potser caldria una intervenció de més d'envergadura aportant massa forestal, o allò que els experts determinin, perquè els contraforts de ciment armat, tan anodins i tan poc estètics, quedin d'alguna manera dissimulats i coberts.

FARMÀCIA

M. TERESA HUGUET VILLELA

Sant Isidre, 7
43380 **VILAPLANA**
Tel. 977 815 379
thuguet@coft.cat

Soraya Àvila

Penso que és cert, que no som un poble prou conscienciat del valor que té tenir un riu amb els camins, els tolls i els racons que té el de Vilaplana. Tanmateix, no crec que això ens passi únicament amb el riu, sinó que es fa extens a tot el preciós paisatge que ens envolta. Pot ser sí, que tenim forces esportistes o aficionats a la natura entre nosaltres que sovint puguen i baixen camins i muntanyes....però no em refereixo a aquests; em refereixo als nens, als joves, a qualsevol adult que no sigui especialment aficionat a l'excurisonisme, etc. Sembla que molt sovint pels carrers del poble ens creuem amb aquest grups de persones. Persones que són de fora i que no tindrien perquè conèixer aquests racons (com per exemple els rius) i en canvi, s'interessen per ells i els volen descobrir.

En canvi, quanta gent del poble no coneix aquests camins? O no s'ha banyat mai a les tosques? O sempre ha pujat a la Mussara amb cotxe? Responeu-vos-ho vosaltres mateixos.

Pel que fa a mi, jo sé d'amics meus de pobles del voltant o fins i tot de Reus, que han hagut de o pujar en bici des més lluny o agafar l'autobús, però han passat més tardes banyant-se a les tosques que jo.

Quant a les millores que se'n podrien fer, penso que les que s'han fet fins ara, com per exemple a la font de les creus, han estat força encertades. Crec que hem de seguir per aquest camí; pel camí que potencia la bellesa que té la natura per si sola i ajuda a conservar-la i a respectar-la, sense que això impliqui un canvi radical de la seva forma original o una crida massiva a la urbanització.

Joan Serra Ferré

Sempre he cregut que el nostre riu hauria d'estar endressat i net i almenys aconseguir que els trams que passen per l'entramat urbà estiguessin nets de vegetació. Tot i així en les últimes dècades s'ha avançat força, ja no si fant abocaments ni controlats ni incontrolats de brossa i les aigües de clavagueram que hi van a parar són previamment depurades, seria interessant erradicar (si encara algú ho fa) la pràctica de netejar les botes d'ensolfatar als rentadors. Per tot el que he dit crec que les aigües del nostre riu tenen una qualitat més que acceptable, però el fet de que les ribes del riu estiguin brutes i plenes de vegetació invasora és el que ens dona la aquesta sensació de riu brut i contaminat.

He estat regidor de Medi Ambient duran dues legislatures (2003-2011) i un dels objectius que m'hauria agradat poder portar a terme era el recuperar el tram urbà del riu ja fos pel gaudi de la gent del pobles, ja fos com a reclam turístic. La idea que tenia al cap era crear una ruta a peu que hagués pogut unir diferents elements patrimonials que es troben als costats del riu, com ara el Pont vell, la font de la Vila, els rentadors, la font de les Creus i la resclosa de la bassa de la Vila. Però un projecte així és faraònic per les, sempre mermades, arques del nostre consistori, es van fer petites actuacions per intentar dignificar alguns dels espais que abans hem anomenat com ara refer un mur del Pont Vell, neteja de l'estructura de la font de la Vila, neteja i adequació de la font de les Creus i una neteja de vegetació en tot el tram de riu esmentat feta per l'ACA en el programa de prevenció de riuades. Altres projectes es van quedar en això, en projectes, a causa de la falta de finançament: com ara l'adequació dels rentadors i la font de la Vila (aquí, a part del finançament existeix el

problema de la falta d'un accés públic a l'espai), com sempre ha recordat el nostre alclade, l'ajuntament de Vilaplana és un ens amb pocs recursos propis, per tant quan es vol tirar endavant qualsevol projecte és important que aquest estigui ben finançat i això vol dir que institucions supramunicipals hi consedeixin subvencions a tal efecte i que per tant l'aportació que hi hagi de fer l'ajuntament sigui molt baixa o nul•la. Però el fet que no es pugui portar a terme un projecte de conjunt (de moment) no vol dir que no es puguin seguir fent petites actuacions, a la mesura del possible, per dignificar-lo. Per últim m'agardaria recordar que els rius de Vilaplana són uns dels últims reductes de cranc ibèric, en perill d'extinció, seria bo que tots en prenguessim consciència.

Neus Sanchez Robert

Potser això és difícil d'aconseguir a curt termini perquè al meu parer es necessitaria un canvi de mentalitat per part de tots cap aquest recurs i aquest bé que tenim. Tal com ho veig jo, seria ja una qüestió d'actitud. Potser ens hauríem de preguntar quines prioritats volem per al nostre paisatge i intentar fer-les compatibles amb els usos que en fem.

En relació a la salubritat de les aigües ho hauríem de tenir relativament poc complicat perquè teòricament ens arriben netes.

Particularment intentaria recuperar-ne i compartir-ne la història: els llocs emblemàtics, les activitats que s'hi duen a terme, les riuades, les seques... per tal de fer-lo més proper. Igualment intentaria conèixer les seves característiques i les de la totalitat dels seus habitants i llur forma de vida a l'hora de prendre segons quines decisions.

FESTA LO PEDRÍS 50

■ La Redacció

Concert

El primer acte de la celebració del número 50 de Lo Pedrís es va dur a terme el dissabte, 22 de desembre, a la nit, al Casal Vilaplanenc.

El Casal es va omplir de gom a gom per seguir els intèrprets que s'hi presentaven.

El Concert el van encetar unes teloneres de luxe: la Soraya i l'Alba Àvila es van llençar a l'arena d'un escenari improvisat en un racó de la sala del bar del Casal.

En acabar es va fer la presentació del disc "Entrepanis i Mandarines", a càrrec del Fito Luri.

Tot i els evidents inconvenients fruit de l'evident escassa sonoritat del recinte, l'ambient càlid i acollidor que es va crear va arrencar els aplaudiments i l'aprovació dels assistents.

Des de la redacció només ens resta agrair al Fito, L'Alba i la Soraya la seva inestimable col·laboració altruista en aquesta celebració festiva de Lo Pedrís.

Fito Luri i els seus acompanyants

Part del públic assistent al Bar del Casal Vilaplanenc

La llibertat i el Pier a primera fila del concert

L'Alba i la Soraya en el moment de la seva actuació

Xerrada

El passat Dissabte 22 de desembre, en el marc de la celebració del número cinquanta de la Revista Lo Pedrís, vam poder gaudir tot instruint-nos amb l'assistència a la Xerrada-Col·loqui que duia el títol: "1714: Fineixi la Nació amb Glòria".

La Casa de Cultura no es va poder veure plena del tot, però en Josep M. Prats Batet en tot moment va compondre-se-les per agitar l'escàs públic assistent amb una engrescadora allau d'informació que dibuixava una visió desconeguda per molts, però que demostrava com es van repetint situacions i solucions en el temps que fàcilment poden extrapolarse als nostres dies.

Una època convulsa, fruit d'uns precedents en els quals tot i ser-ne el mitjà principal on transcorria l'acció, Catalunya sempre ha estat la part més oblidada i la que en rep les pitjors conseqüències.

Recital literari i Premi "Vilaplanenc de l'any"

La Juanpere recitan

El Vilaplanenc de l'Any Josep Bigorra Llauredó reben la distinció.

Maria Huguet (Rufina)

El diumenge 23 de desembre, en el marc habitualment acollidor de la Casa de Cultura, i com a cloenda del la Festa de celebració del número 50 de Lo Pedrís, es van dur a terme dos dels actes que amb més estima i cura havia preparat l'Associació Cultural Lo Pedrís. Estem parlant d'un Recital Literari i del lliurament del I. Premi "Vilaplanenc de l'any".

El Recital Literari es va fonamentar al voltant d'extractes escollits publicats en alguna de les cinquanta revistes publicades. Una fusió hàbilment tramada dels textos amb les diferents edats, orígens, motivacions i execucions, amb gran encert de mixtura, aconseguí contactar amb la gran audiència que va concórrer a la sala.

L'acte va finalitzar amb el lliurament del I. Premi "Vilaplanenc de l'any". El guardó va recaure en Josep Bigorra Llauredó. L'Associació Cultural Lo Pedrís va voler culminar la fita del número cinquanta amb la instauració d'un homenatge en tribut a la feina, moltes

vegades sorda i sense cap altra recompensa que el plaer d'haver-ho aconseguit, que fan tots aquells Vilaplanencs de l'any que van posant a poc a poc els grànets de sorra de la platja que conforma la nostra gent i tot el que som.

Només ens resta agrair de tot cor, a totes les persones que van fer possible aquest recital ja sigui els recitadors i al Bruno pel seu bon i acurat acompanyament musical.

Presentació de l'acte per Josep M Garcia i públic assistent

Mireia Ferré llegint frangents publicats a Lo Pedrís

Les festes de la Mussara

(PART III)

■ Montserrat Flores Juanpere i
Laura Pòblet Estivill

Pel maig, Sant Isidre

A la Mussara, al maig era festa grossa. Fins a temps ben recents van mantenir el costum de guarnir la plaça durant tot el mes amb un pi ben gran plantat al mig. L'últim dia d'abril o bé el primer de maig una colla de joves anaven a buscar-lo en algun bosc proper, el portaven al poble, li tallaven algunes branques baixes i feien un clot per plantar-lo. Quan s'acabava el mes el tornaven a arrancar, el venien a alguna empresa serradora i es repartien els beneficis.

El maig era també el mes de Maria, i almenys a inicis del segle XX se celebrava durant tot el mes amb l'església guarnida.

A més d'aquests costums que compartien amb molts altres pobles, els mussarencs van acabar celebrant al mes de maig la seva festa major. De fet, la primera festa major de la Mussara va ser Sant Salvador –el 6 d'agost–, però a inicis del segle XX va ser substituïda per Sant Isidre –el 15 de maig–, en un procés que comentarem més endavant en parlar de les festes d'estiu.

No sabem des de quan els mussarencs feien festa per Sant Isidre abans d'esdevenir festa major. Arreu del país, la devoció cap a aquest sant protector de la pagesia es va estendre molt ràpidament a partir del segle XVII. Els nostres informants ens han transmès una cançó que es cantava aquest dia a la Mussara, i que relaciona el sant amb l'aigua tan necessària per als conreus i

per a la vida diària:

“Sant Isidro, Sidro, Sidro
Sant Isidro Llaurador
pega punxada a la roca
fa sortir una font major”.

L'inventari de la parròquia de 1924 fa constar que a l'església s'hi conservava una còpia manuscrita dels gojos de Sant Isidre, sense música. Podem pensar que probablement es cantaven en algun moment de la seva festa.

A la Mussara, a inicis del segle XX existia una confraria de Sant Isidre, formada pels xics solters, que es cuidava d'organitzar aquesta festa. Per exemple, treien atxa a la missa –acte que es va deixar de fer després de la guerra– i es repartien entre ells unes coquetes.

La devoció dels mussarencs cap a Sant Isidre en aquells moments era tan important que tenia dues imatges a l'interior de l'església parroquial. Una presidia el seu propi altar, situat al costat de l'epístola i cuidat per la confraria del sant. L'altra acompanyava Sant Salvador a l'altar major.

Un altre acte de la festa de Sant Isidre que es va perdre després de 1936 era la processó, que sortia cap a les 10 del matí. L'encapçalaven els majorals amb les tres banderes de damasc que es conservaven a l'església –una vermella, una blava i una morada. La bandera més alta era la de Sant Salvador i tenia uns sis metres de llarg; la portava l'últim noi que havia tornat del servei militar. Darrera anava l'escolà amb la creu, amb un escolanet a cada banda portant un penó. El seguia el capellà, acompanyat per un cor de cantors. Darrera hi anava la imatge de Sant Isidre, damunt d'un

tabernacle guarnit amb espigues de blat. Tancaven la processó les autoritats, seguides de la resta dels parroquians.

Aquell dia, a les cases es feia dinar de festa major, tan abundant com ho permetien les possibilitats econòmiques de cadascú. Moltes famílies mataven un be i feien orelletes o altres postres especials, com ara crema o flam.

L'acte més lúdic, però, era el ball. A la Mussara, com en molts altres pobles, hi havia dos sectors –anomenats popularment partits–, identificables per criteris econòmics, socials i ideològics. Cadascun organitzava el seu ball, tant els diumenges com el dia de festa major. Almenys a inicis del segle XX i fins a la desaparició del poble, el partit de la Poca-roba –identificable amb les famílies de classe mitjana i baixa, més aviat d'esquerres– organitzaven el seu ball al cafè de ca l'Estudiant, mentre que els de la Saramandussa –les famílies més benestants, properes a les dretes– sembla que durant l'any feien el ball a cal Cassolles i per festa major a la plaça.

Aquest ball no atreïa només els mussarencs sinó també la gent dels pobles dels voltants: la Febró, Capafonts, Arbolí, Gallicant, la Cadeneta, l'Albiol... No hem d'oblidar que, en la societat tradicional, els balls i les festes majors eren les ocasions que tenien per relacionar-se amb gent dels altres pobles i, si hi havia sort, trobar parella.

A banda d'intencions festejadores, all ball s'hi anava a ballar. Normalment comptaven amb un sol músic, que tocava totes les peces amb un acordió, un bandaleó o un manúbrio. Més endavant, ja ben entrat el segle XX, es van comen-

JOSEP MESTRE
SERRALLER

**FERRO
ALUMINI
INOX**

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

çar a utilitzar les gravacions que posaven a la gramola, tot i que això també depenia de si era el ball dels pobres o el dels rics. Pel que fa a les danses, els testimonis ens han parlat de pasdobles, jotes i masurques, les danses més populars a inicis del segle XX.

A la Mussara, com en la majoria dels pobles, el ball no servia només per divertir-se: també ajudava a finançar les despeses de la festa. No és que fessin pagar entrada, sinó que es pagava per encetar la dansa.

Aquesta fórmula, coneguda generalment com a ball de coques, consistia a tenir preparades durant el ball un seguit de coques fetes amb pasta adobada i sucre, que dies abans havien encarregat al pastisser de Vilaplana. Això és el que ens han explicat els testimonis d'inicis del segle XX, però és possible que en èpoques més reculades les preparessin les mestresses de diferents cases i masos, ja que molts comptaven amb forn propi.

Durant el ball, aquestes coques s'anaven ensenyant als homes que eren presents a la festa i les acabaven encantant d'una en una. Abans de començar cada ballada, un dels organitzadors deia "Quant ne doneu, de la dansa?" i els homes interessats en lluir-se davant de les seves parelles anaven oferint diners. Aquell que en donava més —els testimonis parlen de 5 o 6 pessetes, per exemple— es quedava la coca, anava a buscar la seva parella i tenia dret a triar la dansa —els darrers anys, els qui no en sabien demanaven un pasdoble— i a començar-la. Més tard, s'hi afegien la resta de balladors.

Amb el mateix mètode s'encantaven la toia i el ball del pensament; en aquest cas, l'objecte subhastat era algun objecte de bijuteria de poc valor.

En canvi, en el ball del ramallet era la noia la qui triava parella. S'anunciava amb aquesta cantarella: "Se fa sapiguer

BALL A LA MUSSARA. Foto cedida Samuel Mestre.

que ara serà el ball del ram, que les xiques han d'anar a buscar el xic." Cada noia triava un ballador, ell li comprava un pomet de flors i ballaven junts dues danses.

Enmig del ball feien una pausa, que anomenaven "la mitja hora". Els balladors anaven a comprar les begudes que oferien els organitzadors, s'asseien i descansaven una estona.

El ball s'allargava força estona. Tant, que els forasters de vegades s'acabaven quedant a sopar allà i anaven fent gresca tota la nit, fins a l'endemà. Jugaven a dir disbarats, a endevinar qui tenia l'anelleta i altres entreteniments col·lectius d'aquest tipus.

Altres festes de primavera >/B>

En un moment variable entre els mesos de maig i juny s'escau Corpus, que abans del Concili Vaticà II —dècada de 1960— se celebrava en dijous. A la Mussara tenim documentada la festa en la seva versió més reduïda: missa i processó pel poble; probablement en aquesta processó s'utilitzava el tàlem de 4 barres que apareix a l'inventari de la parròquia de 1924. La setmana següent

se celebrava, com en molts altres pobles, la Vuitada de Corpus: no ens ha arribat testimoni exacte del funcionament d'aquesta festa, però probablement tenia la processó com a element central.

A mitjan juny, els mussarencs celebraven una festa doble. En algun moment de la història que no coneixem, es va decidir que el 13 i 14 de juny celebrarien una festa en honor de Sant Salvador independent de la diada del sant. Això és el que s'anomena una festa votada, i habitualment les poblacions les creaven com a mostra espontània d'agraïment envers un sant al qual havien adreçat alguna pregària de gran transcendència col·lectiva com ara la fi d'una sequera, d'una epidèmia o d'una guerra.

Tal com ha restat al record dels testimonis, la festa votada de Sant Salvador consistia en una processó en honor de Sant Salvador i Sant Antoni de Pàdua el dia 13 de juny, i un ball l'endemà. Pel que fa a la presència de Sant Antoni de Pàdua en aquesta festa votada, hem de tenir en compte que és el sant del dia 13 de juny i que, segons una descripció d'inicis del segle XX, la seva imatge era

Mercedes-Benz

Autolica

Concesionario Oficial Mercedes-Benz Ctra. Valencia - Barcelona, km. 248, 43006, TARRAGONA, Tel.: 977 54 50 11 · Països Catalans, 7 -9-11, 43202, REUS, Tel.: 977 32 60 20 · Polígon. Mercaderies, 1 (Sortida 40 de l'AP7 direcció l'Aldea), 43896 l'Aldea (TARRAGONA), Tel.: 977 45 18 38, Fax: 977 45 18 81, info@ttautolica.es

a l'altar major al costat dels dos patrons de la Mussara, Sant Salvador i Sant Isidre.

Festes d'estiu

Com a tot arreu, l'estiu començava per Sant Joan. El centre de la festa era la foguera que, tal com recorden els testimonis, es botava.

Durant el mes de juliol no ens consta que els mussarencs celebressin cap festa. En canvi, començaven el mes d'agost amb la festa major de Sant Salvador, el dia 6.

Sant Salvador era el patró de la Mussara i el sant titular de la seva església parroquial, probablement des de la seva fundació a l'època medieval. La seva imatge presidia el retaule de l'altar major de l'església, segons l'inventari de la parròquia de 1924.

Almenys des de finals del segle XVIII comptava amb una confraria pròpia, i a inicis del segle XX es conservava a la sagristia secundària un "banc de Sant Salvador", probablement destinat a conservar els objectes de la confraria.

La devoció dels mussarencs cap a Sant Salvador es reflecteix en el gran nombre de nens als quals es posava aquest nom –tot i que en altres municipis també trobem utilitzat aquest patronímic amb més abundància que a l'actualitat. També n'és una prova el fet que la campana grossa del campanar, que pesava 6 quintars i mig i havia estat

construïda l'any 1738, portava el nom de Sant Salvador.

El funcionament de la festa de Sant Salvador, segons ens han transmès els testimonis, era exactament igual que la de Sant Isidre, és a dir: missa, processó, dinar familiar i balls organitzats per la Saramandussa i la Poca-roba.

Malgrat tot, els testimonis expliquen que a inicis del segle XX la festa de Sant Salvador va perdre importància i Sant Isidre va esdevenir la festa major. Segons l'explicació que ha arribat, la causa del canvi era que Sant Salvador coincidia plenament amb la batuda del blat: a la Mussara el clima retarda el cicle dels cereals i la sega no començava fins al juliol. La perspectiva de perdre un dia de feina mentre la collita romania exposada al tros o a l'era –i subjecta a possibles robatoris– i la necessitat d'aprofitar els escassos dies en què la boira respecta la Mussara –per batre, el gra ha de ser ben sec– sembla que van mobilitzar una part dels mussarencs, que van demanar a l'arquebisbe el trasllat de la festa. Anton Agustench explica a les seves memòries que durant uns anys els rics celebraven la festa un dia i els pobres un altre, amb algunes situacions de conflicte com aquell any en què un animal, que tornava carregat de la feina, va irrompre enmig de la processó que celebrava l'altra meitat dels mussarencs.

Fos com fos, la festa de Sant Salvador va desaparèixer –no hem pogut

confirmar que en la seva totalitat– però va romandre en el record col·lectiu com a dia del sant patró.

Cloenda

Els mussarencs acabaven el cicle festiu de l'any per Tots Sants, recordant els seus difunts mentre coïen castanyes i intentaven resguardar-se dels primers freds de la tardor.

Setmanes després tornaria a començar la roda de festes amb el cicle de Nadal, després el d'hivern, la Quaresma i la resta de l'any. Unes festes que utilitzaven els referents i els recursos de la litúrgia cristiana i del cicle de la natura, entre altres. I que, com hem vist, s'anaven transformant d'acord amb l'evolució de la societat.

Com a tot arreu, però encara més en un lloc en què el medi –dispersió horitzontal i vertical dels masos al llarg dels cingles i les planes– dificultava la trobada diària entre els seus habitants, a la Mussara les festes van continuar exercint la funció polièdrica d'espais d'esbarjo, de relació humana, d'intercanvi amb els pobles veïns i de punt de trobada de la comunitat per tal de reforçar els seus llaços de cohesió.

El cicle festiu va continuar girant fins que no va quedar comunitat per cohesionar i la Mussara va desaparèixer com a col·lectiu demogràfic, ara fa justament cinquanta anys.

Reus, agost de 2012

Instal·lacions UF

- Electricitat, Gas, Aigua.
- Calefacció i Aire condicionat.
- Aprofitament d'aigües grises i pluvials.
- Energia solar fotovoltaica per usos agrícoles.

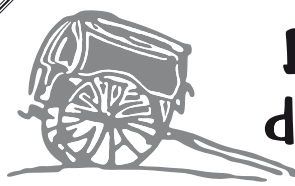
<http://www.usuaris.tinet.org/ijfega/inici>

Jordi Fernández Llorens

instaljf@tinnet.cat

620 272 212

La Tartrana de Cal Munter

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

TECPERVAL, S.L.

TÈCNICS EN PERITATGES i VALORACIONS

Joan Bonet i Mestre

Camí de l'Aleixar, núm, 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 326 244 - Fax 977 326 458
tecperval@telefonica.net

CALA PEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

Sang blava

■ Joan M. Rovira

Safaris que acaben en baixa laboral, gendres que potser s'aprofiten del teu càrrec i s'embutxaquen ves a saber que, princeses estrangeres de professió incerta i altres assumptes diversos han posat la institució monàrquica en el punt de mira de la societat. Ai, ser rei no déu ser gens fàcil. No ho creieu així?

Però anem al que ens interessa, el cinema. Quins exemples "monàrquics" podrien ser representatius? Doncs molts, és clar. El cinema històric sempre ha tingut el seu mercat i malgrat èpoques daurades ja passades, cada any tenim nous títols per incorporar en aquesta llista.

I és que la història està plena de reis, emperadors, tsars, emirs i d'altres per l'estil i ens fascinen aquestes històries del passat amb els seus decorats de luxe i vestits d'època. Som molts als que ens encanta la història encara que n'aprenuem molt poques de les seves lliçons.

Potser la més recent és Un assumpte reial (2012), representant d'lesa als Oscar i que ens parla del triangle que formen Christian VII, rei i relativament tocat de l'ala, la seva dona i un metge oportunista a finals del segle XVIII. Suposo que està de més dir que hi ha banyes a la història.

Curiosament, l'adultera esposa de l'anterior història era germana de Jordi III d'Anglaterra, un rei que també tenia els seus problemes mentals -devia ser l'estrès que li provocaven els colons de nord-americà en els seus intents d'independència-, una història magní-

Caràtula de la pel·lícula The Queen (2006)

ficament explicada a La bogeria del rei Jordi (1994) i és que la cinematografia britànica és la que millor il·lustra la seva història.

I és que, Shakespeare a banda, podem fer un seguiment dels reis britànics gràcies a les seves pel·lícules, des del llegendari rei Artur -Excalibur (1981)- a l'actual monarca Isabel II -The Queen (2006)-. Però, és clar, és el període isabelí el que més atracció desperta amb notables aportacions com ara La vida privada de Enrique VIII (1933) o el díptic d'Elisabeth (1998 - 2007)

També el període revolucionari anglès ens deixa petites joies com ara Matar a un rey (2003) on descobrirem que no van ser els francesos els primers de tallar el cap d'un monarca o Restauración (1995). I no podríem acabar un llistat de la monarquia britànica sense el darrer títol premiat El discurso del Rey

(2010) amb les tribulacions de Jordi VI per parlar en públic al període immediatament anterior a la Segona Guerra Mundial.

Però el vell continent també té les seves representants. Els anglesos van tolerar finalment reis parlamentaris però els francesos van trobar una forma un xic radical de passar de monarquia a república amb un imperi pel mig però curiosament hi ha hagut més atracció per la reina que va perdre el seu cap que no pas pel marit, titular de la corona. Podem trobar múltiples interpretacions, les més recents Maria Antonieta (2006) o Adiós a la Reina (2012)

Una altra reina, millor dit emperadriu, també ha estat àmpliament interpretada. La trilogia Sissi va endolcir la seva imatge allunyant-la de la realitat: una dona autoritària i maniàtica, marcada per les desgràcies personals com ara el suïcidi del seu fill. A Romy Schneider li va donar una fama indesitjada i potser per això va representar el paper una quarta vegada a Ludwig (1972) on donava una versió de l'emperadriu més propera a la realitat.

I cal acomiadar-se com a mínim amb una representació de la monarquia hispànica, un filó argumental ben poc explotat per allò que poden oferir Àustries i Borbons. Juana la Loca (2001) és una interessant pel·lícula sobre la maulada reina, traïda per pare, marit i fill que la van apartar del poder.

Sempre cal anar en compte amb allò que ens mostren les pel·lícules i sobretot les històriques, sovint afectades pel melodrama natural al medi i una certa tendència a tergiversar fets segons interessos però ja tenim un bon llistat per documentar-nos. ¿En coneixeu més?

■ ■ ■

Ara també imprimim en digital!!!

Ideal per a tiratges curts a partir d'1 exemplar

Av. Marià Fortuny 60-64 - 43204 REUS
Telèfon 977 345 563 - Mòbil 670 253 264
sbmartsgraf@gmail.com

D'Arbolí a Gallicant pel camí de les Carboneres, la cova Tosca i el grau del Bodro

■ Ester Borràs Gíol

Sortirem del capdamunt d'Arbolí (714 m) seguint les marques blanques i vermelles del GR 7.

Pal indicador. Seguirem la direcció per anar cap a l'ermita de Sant Pau, tot pujant per un camí que encara conserva bocins empedrats; està marcat amb franges blanques i grogues del PR-C 87.

Un cop a Sant Pau, anirem a buscar un sender que s'enfila per la roca cap al mas de Nadal; hi ha un pal indicador del Reus Deportiu commemoratiu del Dia de Muntanya i continua marcat com a PR.

Arribats a l'era i el mas de Nadal, continuem seguint les marques grogues i blanques del PR, que primer van per un camí i després per sender. Per aquí, a la primavera, s'hi pot veure alguna orquídia.

El sender desemboca a una pista transversal. Abandonem les marques del PR (que continuen cap al grau de Vincabrer) i girem cap a l'esquerra, caminant per la pista.

En arribar en el punt en què la pis-

ta deixa de baixar per començar a pujar, hem d'estar a l'aguait i fixar-nos en un sender que surt a mà dreta: és l'inici del sender dels Carboners. Al començament fa baixada, passant arran de paret, i després planeja en direcció nord-est entremig d'un bosc frondós.

El sender s'entrecreu amb un altre sender, marcat amb marques de PR: és el grau de Vincabrer, que hem deixat abans. El seguim cap a la dreta, de pujada.

Després de passar un barranquet, a mà esquerra trobarem un altre sender. També està senyalitzat amb un pal indicador del Reus Deportiu. Agafarem aquest sender cap a mà esquerra, seguint les indicacions "grau del Bodro - cova Tosca - Gallicant".

Aquest sender també passa per bosc i ben a la vora de l'abric de Portalloret. Trobarem un altre pal indicador "Cova Tosca". Val la pena desviar-se per anar a aquesta cova. Després caldrà recular fins a aquest punt.

Des del pal indicador de la Cova

Tosca, continuem endavant en el mateix sentit.

Cruïlla amb el sender del grau del Bodro; el seguim cap a la dreta, de pujada. Al cap d'una bona estona de pujar arribarem a Gallicant.

Un cop aquí, si es vol hi ha l'opció de pujar al puig de Gallicant (1.009 m), que veiem davant mateix.

Per tornar cap a Arbolí, des de les runes dels masos de Gallicant, cal anar a buscar el sender marcat com a GR (franges blanques i vermelles) que enllaça Arbolí i els Gorgs; seguint-lo en direcció sud-oest, cap a Arbolí, arribarem al poble en mitja horeta.

Aquesta excursió es pot fer en un matí i si es vol es pot allargar per diverses bandes, una d'elles, especialment aconsellable si ha plogut, és anar fins als Gorgs i tornar, només cal seguir les marques del GR 7.

Mapa: Siurana. Escala 1:10.000. Editorial Piolet.

**ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA**

C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

Una guia humana de trenta pobles

■ Xavier Cortadellas

Pot semblar un contrasentit, ja ho sabem, però totes les persones que vam col·laborar en Els pobles perduts -30 indrets oblidats de Catalunya-, ja sigui escrivint, il·lustrant, corregint, maquant, editant i, sobretot, parlant de qualsevol d'aquests pobles el que no volem és que arribi un dia que ni un sol d'ells acabi perdent-se. A Els pobles perduts, hi han escrit deu persones: la Marta Alós, en Joan Todó, en Xavier Lloveras, la Isabel Olesti, en Miquel Martín, en Marcel Fité, l'Andratx Badia, en Jordi Vilalta, la Judit Pujadó i jo mateix. Generalment, cadascun ha escrit sobre un territori que coneixia. Les il·lustracions han anat a càrrec de l'Albert Llenas Llena. Les ha fet totes expressament, sovint a partir de fotografies que els mateixos autors li han fet arribar.

Són, doncs, tot sovint actuals, però la història de molts d'aquests pobles es remunta als orígens de Catalunya. Ens agrada dir que Els pobles perduts és també la història de Catalunya, però explicada a través de la gent. I sabem que, més d'un dels seus lectors l'han fet servir de guia perquè, continuant amb aquell contrasentit amb què començava, la voluntat de tots els que hem tingut alguna cosa a veure amb aquest llibre és, justament, que el que encara sabem de

cadascun d'aquests pobles no es perdi.

Quan la Judit Pujadó i jo vam pensar a fer aquest llibre, d'entrada, vam voler que hi hagués pobles d'arreu de la Catalunya històrica, també, doncs, de la Franja i del nord de Catalunya, aquest territori que la història ha acabat convertint, potser provisionalment, en la Catalunya Nord. Hem mirat, doncs, que els pobles que triàvem fossin representatius. De la Catalunya del Nord, hi ha Perellós. De la Franja, Faió, Finestres i Iscles. De la regió de Girona, Fitor, Sant Cebrià dels Aills, Molinàs, Talaixà i Querós. De la Catalunya Central, Santa Eugènia de Relat i Peguera. De l'Alt Urgell, Sallent i Valldarques. Dels Pallars i de les altres terres de més a Ponent, Conill, Puimanyons, Puigcercós Vell,

Rúbies, Solduga i Tragó i Blancafort de Noguera. De la regió de Tarragona, el Fonoll, Marmellar, la Mussara i Selmella. De les Terres de l'Ebre, Pinyeres i Algars i Corbera d'Ebre. També hem arribat al Barcelonès perquè ens ha semblat que són també pobles perduts aquells

pobles que s'han diluït en la Barcelona d'avui, com Sant Genís dels Agudells, que mal sobreviu entre blocs de pisos allà on la majoria de la gent diu que és la Vall d'Hebron. I ens ha semblat que també ho era el Camp de la Bota, que ja no existeix i del qual molta gent només sap que va ser el lloc on el règim franquista afusellava molts empresonats republicans en els temps pitjors de la dictadura, sense tenir present que també hi van viure més de quatre mil persones. I de Barcelona, hem parlat també de la Ciutat del Born, que no és un indret que es va perdre, sinó el lloc on tots els catalans vam perdre.

Pensem, però que res no s'acaba perdent mai del tot, mentre hi hagi algú que ho recordi. És per això que, amb tota la modèstia que vingui al cas, però també amb tota la contundència amb què ens sigui possible, des d'Edicions Sidillà volem aportar el nostre gra de sorra per tal d'evitar que acabem ignorant quins són els nostres orígens. No per aturar-nos-hi o per enyorar-los, sinó per saber d'on hem partit perquè, al capdavant, tal com va dir Francesc Pujols, les persones no som, sinó arbres que caminen. I, tal com afegeix la Judit Pujadó, els pobles perduts són uns escenaris que generen tot un seguit de preguntes que ens agradaria haver ajudat a respondre.

■ ■ ■

C. Casal, 3 - Tel. 977 815 652 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

ELS ARMATS

■ Albert Aragonés Salvat

*“Dirigiran els seus ulls envers
aquell a qui traspassaren.”*

*Mentre el vespre cercava la llum
dels estels radiants de les palmes,
s’ha trobat que la lluna, a bocins,
s’enfilava pel cim de les llances.*

*La cohort de l’espasa d’argent
i el vol lleu de la capa emporprada,
porta el ritme del pols a la nit
que ha flectit els genolls a la plaça.*

*Amb anelles vivents, va ensenyant
el camí del perdó al peu que sagna,
i encadena amb un dring de record
cada instant fugisser que s’hi agafa.*

*Temps endins, quan el brill argentat
de l’espasa es torna arma i es clava,
i els soldats són occits per coltells
que defensen banderes contràries,*

*la “cadena” trepitja camins
amb arcades de pedra daurada
i frueix el llorer del triomf
sota un pont cavalcant per les aigües.*

*Fins que ungida amb robis rutilants
de martiri, a l’or vell d’una platja,
troba un Sant abillat de guerra;
que, per nom, s’ha quedat amb la Llança.*

*Un armat que malgrat la foscor
i els trontolls i els difunts que s’alçaven,
va collir del costat de Jesús
un clavell mig de sang i mig d’aigua.*

O. Huguet Ferré

El poema «Els armats» del poeta vilaplanenc Oleguer Huguet Ferré, va aparèixer publicat al *Diario Español* [Tarragona] (14-4-1949), pàg. 9, acompanyat amb una il·lustració d'autor desconegut. La publicació d'aquest poema en català és un fet excepcional si pensem que ens trobem en ple franquisme. (1)

Il·lustració d'autor desconegut, publicada al *Diario Español* a Tarragona al 1949.

Com ja indica clarament el títol, es tracta d'un poema inspirat en els armats de les processons de Setmana Santa. El fet que el poema aparegui en una pàgina dedicada a “Reus y su Semana Santa”, en principi fa pensar que pot haver estat inspirat en la formació dels Armats de la Sang vinculada i administrada per la Reial Congregació de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist de Reus. Les al·lusions a la ciutat romana de Tàrraco, però, ens fan dubtar si no es va inspirar en els Armats de la Congregació de la Sang de Nostre Senyor Jesucrist, també coneguts com Armats de Tarragona, són un element imprescindible en la solemne i antiquíssima Processó del Divendres Sant de Tarragona, que des dels seus inicis sempre han estat vinculats, i de fet pertanyen, a la Reial i Venerable Congregació de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist.

La citació que encapçala el poema (“Dirigiran els seus ulls envers / aquell a qui traspassaren.”) sembla una parafrasi d'un versicle de l'Apocalipsi (Ap 1,7): «Heus aquí que ve amb els núvols, i el veurà tot ull, fins aquells qui el van traspasar, i sobre ell es planyeran totes les tribus de la terra. Sí, amén.».(2)

La primera estrofa situa l'acció en el present, en el pas del vespre i la nit, quan es comencen a entreveure els estels i després la lluna, i presenta les palmes i les llances, que ens fan pensar en la processó del Diumenge de Rams.

La segona i la tercera estrofa descriuen la formació dels armats. Aques-

tes dues estrofes contrasten amb les dues estrofes següents, en què l'espasa d'argent de la segona estrofa es converteix en el brill argentat / de l'espasa de la quarta estrofa, i les anelles vivents de la tercera estrofa en la “cadena” de la cinquena.(3)

L'acció ara es trasllada a un passat remot («Temps endins...»), als temps històric dels armats, és a dir, a l'època de l'Imperi Romà («quan el brill argentat / de l'espasa es torna arma...»), amb al·lusions indirectes a l'exèrcit romà i als monuments més emblemàtics d'aquesta època: la Via Augusta i l'Arc de Berà («camins / amb arcades de pedra daurada») i el Pont del Diable («un pont cavalcant per les aigües»).

A les dues últimes estrofes, l'acció se situa finalment al temps sagrat de la crucifixió de Jesucrist, en el moment que «un dels soldats li traspassà el costat amb un cop de llança, i a l'instant en va sortir sang i aigua.» (Jn 19,34).

Aquest poema primerenc d'Huguet, que no va publicar més tard en cap dels seus llibres de poemes, presenta alguns dels trets comuns de la seva obra poètica: la temàtica religiosa i la preciositat de les imatges.

* *

(1): Tan sols hi hem fet dues correccions: vs. 21: rutilants ; rutilans ; vs. 23: abillat : habillat .

(2): La Bíblia. Versió dels textos originals i notes pels monjos de Montserrat. 7a ed. Andorra: Casal i Valls, 1970, 1992. Aquest versicle té evidents paral·lelismes amb dos versicles més de l'Antic Testament: Dn 7,13: «Estava veient en la visió de la nit, / i vet aquí que sobre els núvols del cel / venia com un Fill d'home [...]»; Za 12,10: «Acabat, abocaré sobre la casa de David i sobre els habitants de Jerusalem un esperit d'entendiment i d'emoció perquè mirin cap a aquell qui hauran traspassat; faran per ell una lamentació com es fa per l'estimat i el ploraran amargament com es plora un primogènit».

(3): El pas anomenat «de la cadena» consisteix a avançar un pas llarg i recular-ne un de curt, tot picant amb la llança a terra; a més, en punts concrets del recorregut executen una coreografia que consisteix a entrellaçar les fileres sense deixar de portar el pas.

■ ■ ■

El Banc dels vells

■ Enric Ferrer López

Cleto Torrodellas, el meu besavi, va néixer a Estadilla (Osca) el 1.869; fou escriptor i poeta en aragonès baixorribagorzano. Venia de família humil, ferrer d'ofici i amb una vocació: la poesia, ell es considerava un "poeta silvestre u poeta del terrunyo". Ara se'l considera com un pioner en escriure en la fabla ribagorzana. Un dels seus poemes més reconegut fou aquest "Banco viejo de los viejos" escrit l'any 1933, poema que no deixo de recordar cada cop que passo per la riba i veig aquesta escena inevitable en tots el pobles; el avis veient jugar la canalla mentre el temps els passa molt de pressa.

La d'en Cleto és una reflexió d'una tendresa aclaparadora i un coneixement que sols s'hi arriba amb els anys...

EL BANCO VIEJO DE LOS VIEJOS

*Banco de llosas gastadas,
banco de la plaza'l sol
que das entrada a los viejos
como per escalafón.*

*Onque me causes tristeza
ya fa años que te me miro:
per un lau te tengo miedo,
y al mismo tiempo cariño.
Tengo los sesenta y cinco
y los tengo prou gastados,
y viengo a pedí la'ntrada
como los demás ancianos.
M'acordo, fa muchos años,
de cuan eba yo zagal
ve aquí asentau a mi agüelo
con otros viejos hablán.
Yo pasaba enta las monjas
corrén, perqu'eba travieso,
y mi yayo me llamaba
pa mocame y dame un beso.
¡Cómo van pasá los años!
M'está parecén un sueño:
como si hablasen d'ayer*

MARÇ 2013

*y hoy ya soy aquel viejo.
Ya m'he d'asentá en el banco
per sé pesau está drecho,
y a los fillos de mi filla
tamé los moco y los beso.
¡Oh, cadena misteriosa
que del otro mundo'stira,
que ñ'hay pa siglos y siglos
y may la verén rompida!
La chen pedrica a su antojo,
s'escita la cencia sabia:
que si blanco, que si negro,
¡y ninguno sabe nada!
El misterio d'este mundo,
no mo'y tenín qu'empeña,
que nomás lo sabe ben
el que fa llové y nevá.
Lo acertau é el sé güenos;
esto, per ley natural,
en esta y en la otra vida
may nos podrá salí mal.
¿Que nos llama'l otro mundo?...
No mos dé ninguna pena:
lo mismo al pobre qu'al rico
los engancha la cadena.
Y no se pensen aquels
millonarios de cuantía
que allá tendrán influencia
lo mismo qu'en esta vida.
Ya pueden ixes ricazos
fé entieros con elegancia,
con dos docenas de curas,
coronas y cajas majas.
Y pueden posaye'ndentro
adrezos d'oro y de plata,
que si llevan l'alma negra
u de pecados manchada...
con tanta fanfulería
como si no fesen nada.
En el cielo no relucen
adrezos d'oro y de pllata;
allá lo que más s'aprecia
é una alma pura y santa.
Y podría dase'l caso
qu'en el banco de la plaza
ñ'heiga unos ancianos pobres
con una alma llimpia y sana.*

*Ya m'estoy imaginán
cuan un rico allegue al cielo
y que San Pedro le diga:
- ¿Qué se ofrece, caballero?
- Pues vengo a vos a deciros
que me ha tocado morir
y que con vuestra influencia
me coloquéis bien aquí.
Medio millón de pesetas
he dejado para misas
y medio más para coches,
caja, coronas y cintas.
- ¡Oh señor, mi buen señor!
con eso no hacemos nada;
para buen sitio en el cielo
es según como está el alma.
Daré parte al Soberano
como hago cada día,
y Él le dará la sala
que usted tenga merecida.
Y podría dase'l caso
qu'aquel rico millonario
tienga su puesto en el cielo
más malo qu'un desgraciado.
En este mísero banco
apenas se y senta un rico;
esto lo viengo oserván
desde que yo eba muy chico.
Aquí s'asenta'l inculto,
los que no'stán ilustrados
y los que producen siempre
ín per el monte arrastrados.
Conque nada, compañeros,
pecho alante y preparamos;
no tiengán miedo a morí,
que Dios a los desgraciados
mos guarda muy güenos puestos
si semos güenos y honrados.
No más me queda alvertí,
esto pa los chovenastros,
que respeten ben las canas
y conserven estes bancos
pa asentase cuan les toque
como nos toca a nusatros.*

Cleto Torrodellas

Retallades: NO, GRÀCIES

■ **Esteve Folch Medico**
 Director de l'Institut Fontanelles

Voldria fer una breu revisió de com està l'ensenyament a Catalunya i de retruc com ens afecta de més a prop. Ja sabeu que l'Institut Fontanelles de Les Borges del Camp és un centre educatiu que es nodreix de l'alumnat de 10 pobles. Aquest curs som 50 professors (no tots a jornada sencera, en realitat som 40,5) i 455 alumnes, entre els quals aquest curs n'hi ha una vintena de Vilaplana. Encara que us sembli llunyà, si no teniu fills a l'ESO o BAT, cal que en sigueu sabedors, de com afecta als nostres pobles la crisi i especialment les retallades en ensenyament.

Les retallades ja vénen de lluny, -a mi m'agrada més anomenar-les escapçades, és com a més contundent dir decapitar, tallar o llevar el cap o l'extrem superior d'alguna cosa-, van començar fortes ja fa dos anys bons. Seguim sense parar i, el més greu és que no veiem el final.

L'any 2011 la reducció del pressupost de funcionament dels centres de secundària de Catalunya va ser aproximadament d'un 20%. Poso per exemple el nostre Institut Fontanelles, de 100.000 € per a manteniment de l'edifici, despeses de funcionament (aigua, carburant, electricitat), despeses en material, despeses per als departaments (bàsicament de tipus didàctic, com llibres de consulta, microscopis, material de tecnologia... vam passar a 75.000 €. Us podeu imaginar que de cop i volta 100 € només en són 75€. Heu de pensar que la neteja del centre puja gairebé la meitat del pressupost, i els ajuntaments no paguen cap despesa. L'aigua, l'electricitat, les escombraries, els desperfectes que fa l'alumnat, el gasoil... tot surt de l'aportació que fa la Generalitat directament a la caixa de l'Institut. Les direccions dels centres hem hagut de fer mans i mànigues, retallant el pressupost de neteja, pactant l'ajornament del pagament dels rebuts a les companyies de distribució d'aigua, d'electricitat i de fuel per a les calefaccions i tot plegat sense tenir en compte que els preus no han deixat de pujar. Enguany, aquest fet ha provocat en alguns centres, que

Institut Fontanelles de les Borges del Camp

s'hagi hagut de tancar part de les seves dependències i en d'altres han hagut de limitar les hores de calefacció. Al nostre centre s'ha suprimit el menjador escolar, cosa que comportarà un descens en la despesa d'aigua, energia i monitoratge. Estalviem que ja escapçaran.

També, a conseqüència de les escapçades, al nostre centre, l'alumnat que ha començat primer d'ESO aquest curs ha deixat de tenir ordinadors portàtils: el famós 1x1 (un ordinador, un alumne) s'ha acabat. L'aportació del departament de 150€ ha desaparegut i ha condicionat la tria de material escolar i de seguir amb les llicències digitals. Havíem fet una aposta arriscada per portar el nostre alumnat a una millora substancial en les eines digitals, en ser competents en les noves tecnologies i tot s'ha anat diluint. És aquesta la millora? Ens donen menys mitjans i menys personal, però volen més resultats. No som una fàbrica on la cadena de producció es pot parar i engegar a voluntat. Tractem amb nois i noies, el millor de cada casa, i calen recursos imprescindibles per a una educació competent i de qualitat.

Segons el càlcul de diversos sindicats de l'ensenyament (CCOO, USTEC, UGT, ANPE...) les retallades en les plantilles dels centres educatius a Catalunya augmentaran durant aquest curs 2012-13 en més de 3.000 persones.

En la mesa sectorial de final de curs de l'any passat, el Departament d'Ensenyament va presentar als sindicats la resolució per la qual es fixen els criteris generals per a la confecció de

les plantilles de professorat de les escoles i instituts per al curs 2012-2013 i de supressió o transformació dels llocs de treball.

Només amb la concreció de la mesura de l'increment de l'horari lectiu, el que es treballa en contacte directe amb l'alumnat, l'impacte en el nombre de professorat de cada centre (la plantilla) és el següent:

A les escoles d'infantil i primària es redueix:

- mig mestre en centres de primària d'una línia
- un mestre en centres de 2 línies
- un mestre i mig en centres de 3 línies

Als instituts es redueix el següent nombre de professorat:

- un professor en centres de fins a 25
- dos professors en centres d'entre 26 i 40 (Institut Fontanelles)
- tres professors en centres entre 41 i 60
- quatre professors en centres de més de 60

L'impacte global només amb la mesura de l'increment de l'horari lectiu es veu en aquest quadre en la pàgina següent.

Hem començat el curs amb certa normalitat. El professorat estem expectants, esperant la propera notícia negativa, fent la feina com a professionals. Segur que l'atenció a l'alumnat no ha baixat gens, les famílies no noteu escapçades en la nostra feina habitual com si la cosa no anés per a nosaltres, però si revisem l'actuació a l'ensenyament podem adonar-nos de les conseqüències

VILAPLANA

Tipologia de centre	Nombre centres 2011-12	Pèrdua per centre	Pèrdua Professorat 2012-13	TOTALS Pèrdues
Primària fins 18 mestres	900	0,5	450	1.399,50 mestres
Primària entre 19 i 35 mestres	849	1,0	849	
Primària més de 35 mestres	67	1,5	100,5	
Secundària fins 25 professors	104	1,0	104	1.608 professors
Secundària entre 26 i 40 professors	135	2,0	270	
Secundària entre 41 i 60 professors	226	3,0	678	
Secundària més de 60 professors	139	4,0	556	
				Total: 3.007,50

negatives per aquest curs escolar 2012-2013:

- Acomiadament de 3.000 interins en un moment d'augment de la població escolar (aquest curs hi ha 30.000 alumnes més a Catalunya).
- Increment de les ràtios: 24,83% a les aules de P-3, 14% a les aules de primària i 31,5% a les de secundària.
- Pagament de la matrícula dels cicles formatius de grau superior (360 €).
- Retard en cobrir les substitucions del professorat de baixa (només cobertes a partir de dues setmanes). Últimament, després de veure el desgavell de les aules, sembla que ho volen arreglar.
- Augment desmesurat de l'IVA pel material escolar. Ha passat del 4% al 21%.
- Acord pactat per la disminució d'un 20% de la inversió prevista per l'ensenyament públic, passant de 4,9% del PIB al 2011 al 3,9% al 2015.

Les pitjors condicions laborals del professorat de fa anys, la seva reducció i la seva precarització afecten directament a l'atenció a la diversitat (deshabilitats, reforços...) dels alumnes de les classes treballadores i mitjanes, a la qualitat d'un sistema educatiu que és un dels més igualitaris del món; és a dir, on menys diferències es troben entre els resultats acadèmics de l'alumnat de famílies benestants i els de la classe obrera.

La jornada compactada a la que s'han aollit la majoria d'instituts de Catalunya (entre ells el nostre), ha estat un caramel als docents per pal·liar les contínues retallades de sou, l'augment d'alumnat i l'increment d'hores lectives (tenir alumnat fent classe i el temps que comporta la preparació de les matèries). També he de dir que l'alumnat i les famílies sembla que han acceptat la mesura i l'adaptació és bona.

I si això no fos prou, el Departament d'Ensenyament no respon adequadament de cap actuació extraordinària de manteniment dels centres, ignorant greus problemes de patologies constructives als edificis, com ara goteres, defectes de construcció, que tenen alguns centres. A casa nostra, de moment ho tenim bastant nou, vam començar el setembre de 2007, però us vull recordar que hi ha adjudicada la construcció de tota una ala d'edifici (uns 1.500 m²) a una empresa que no ha començat per falta de recursos econòmics i ja tenim un prefabricat (barracó) al pati. La biblioteca del centre s'ha de fer servir com a aula normal degut a la manca d'espai i hi ha cursos, com primer d'ESO, força nombrosos.

Les AMPES de diversos instituts públics de secundària han decidit demanar a tots els pares que creieu en una escola pública de qualitat que feu pressió a totes les autoritats competents per tal de mantenir la qualitat educativa i la qualitat social de l'ensenyament. Us demanem suport.

Els sindicats d'estudiants han fet vaga els dies 5, 6 i 7 de febrer per demanar que s'aturin els despropòsits en ensenyament. Entre les seves peticions: retirada immediata de la LOMCE (Llei Orgànica de Millora de la Qualitat Educativa) i les retallades. A Catalunya, volem un Ensenyament Secundari, FP i

Universitat públics, dignes i gratuïts; disminució de taxes a la universitat pública i contra la imposició de taxes a la FP, que no es destini ni un euro del pressupost públic per al negoci de l'ensenyament privat i la reassignació immediata dels diners que han retallat a l'escola pública. Veurem el cas que en fan.

No voldria acabar aquest article amb un regust agre -sempre crema una espelma davant el sant- i sense agrair als ajuntaments de la zona, especialment al de Les Borges del Camp, famílies i AMPA del nostre centre el suport no només moral, també l'econòmic en aquest temps esquerps. Feu possible que el nostre dia a dia sigui més fàcil i de retruc que els vostres fills i filles es trobin en un centre més acollidor i ben equipat.

Amb aquesta situació, les famílies del nostre alumnat i l'opinió pública en general hem de ser conscients que un país que no inverteix en educació no inverteix en el seu futur i, si no tenim futur, què coi fem?

Tots aquells que heu/ hem pensat, a mi la crisi i les escapçades no m'afectaran, val la pena que ens ho comencem a repensar. No fos cas que un dia ens aixequem de bon matí, ben aviat, molt aviat i ens trobem que treballem a un sistema residual i de contenció, amb pocs o nuls recursos educatius i amb cap oportunitat professional.

Esperem el vostre suport actiu. Si anem tots alhora no ens podran parar. Cal demanar un compromís de recolzament a l'ensenyament públic de Catalunya per part del Departament d'Ensenyament, als mitjans de comunicació, a les revistes locals que podeu ajudar a conscienciar als nostres pobles, a les famílies i a tots els que estímem la nostra cultura, la nostra escola i el nostre país.

Esteve Folch Medico, director de l'Institut Fontanelles

Hugo Chávez

■ Xavier Joanpere Olivé

La pluja i la boira que travessen els Andes són les llàgrimes dels indis d'Amèrica i dels expulsats de la història, els nadies que anomenava Eduardo Galeano. Aquest març s'ha endut el seu líder més irreverent, el més llibertari, el més espontani, el més cridaner, aquell que parlava en nom de l'Amèrica silenciada, índia, humiliada, cristina i bolivariana.

Chávez, nascut un 28 de juliol, just el dia que donà nom al moviment de la Revolució Cubana. De família modesta va trepitjar el fang de la humiliació dels que sempre estan a baix mani qui mani i es cregui en el Déu que es cregui. Ell, com el gran Atauvalpa, va veure que el Déu exportat des d'Espanya només demanava resignació i que, com li deia un camperol a Monseñor Romero "la justícia és com els escurçons, només pica als que van descalços".

Amb tot aquest bagatge d'humiliació i lamentació el 1992 es produeix el Caracazo, on milers de veneçolans són massacrats en nom de la pàtria i sota el govern d'un socialdemòcrata amic de Felipe González, anomenat Carlos Andrés Pérez.

Amb els cossos dels joves massacrats a la capital el suboficial Chávez decideix lluitar per canviar el destí de Veneçuela i d'Amèrica Llatina.

El 1992 intenta un aixecament militar amb oficials joves de significació esquerranosa que acaba fracassant i amb la seva rendició davant les càmeres de

TV. És empresonat durant 2 anys i entre els barrots agafa consciència de que per alliberar un país cal tenir memòria històrica i consciència nacional i de classe.

Més tard, el febrer del 1999 el comandant Chávez guanya unes eleccions amb tota la premsa en contra i arriba a la presidència del seu país abraçat per tots els humiliats històrics i desemparats veneçolans. Alguns autoanomenats esquerranosos es mostren intranquils pel seu uniforme militar i d'altres incrèduls pels excessos verbals, però Chávez té molt clar que per canviar les consciències és necessari estar allí on el poble pateix i és tractat com esclau. Comencen les seves incursions a l'interior de la misèria, a l'interior del patiment i així és com descobreix Veneçuela i aquesta el descobreix a ell.

D'aleshores ençà Chávez ha aixecat la dignitat de Veneçuela i dels llatinoamericans, ha desafiat els poderosos del món i els ha tutejat sense complexos. Ha apropiat la sanitat als indrets més amagats del país, ha donat alimentació als més desassistits, ha proporcionat petroli a Cuba o Nicaragua i els veneçolans pagaven l'any 95 un euro amb vint cèntims per cent litres de gasolina.

Durant el mandat de Chávez aquest s'ha manifestat com un llibertador ineludicable davant les ingerències dels EEUU o Israel, arribant a expulsar els seus ambaixadors a Caracas. També ha tingut enfrontaments amb José M^a

Aznar o el mateix George Bush.

Recent elegit Obama va optar per regalar-li el magnífic llibre de Galeano "Las venas abiertas de América Latina."

La premsa del seu país majoritàriament en mans de la fortuna dels Capriles li ha sigut adversa fins al punt de demanar a través d'un canal de televisió estatal el magnicidi del president. L'esquerra europea, aquella que agrada tant a la dreta, li ha girat tot sovint l'esquena i l'ha titllat de dictador.

Chávez, deixeble de Bolívar, de Tupac Amaru, admirador del Che, fanàtic de Fidel, entusiasta i explosiu, és plorat avui per la gran majoria d'indígenes d'Amèrica, pobres, desplaçats, africans i gent del tercer món. Malgrat el que digui la premsa pro-nordamericana, passarà a la història per la seva solidaritat, la seva rebel·lia i per donar veu als sense veu. Els veneçolans hereten un país lliure d'economia mixta amb grans programes socials i amb els hidrocarburs en mans del poble. Aquesta és la feina que ha fet Chávez i que segueixen Evo Morales, Daniel Ortega, Rafael Correa, Pepe Múgica, entre d'altres.

La pluja cau suau a l'Amèrica Llatina, els còndors sobrevolen els Andes i els indis de la desembocadura de l'Orinoco ploren al líder que juntament amb Sandino, Allende, Martí i tants d'altres han guanyat un trocet de llibertat per als bastonejats de la història.

■ ■ ■

Dietètiques Cabré, C.B.

ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

EXCAVACIONS I TRANSPORTS

MIRALLES

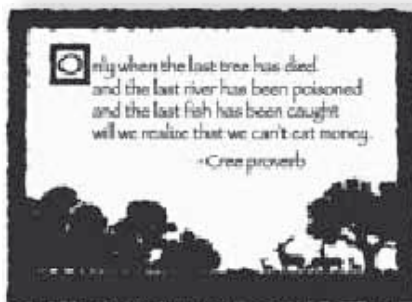
JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Carrer de les Creus, núm. 2
Tels. 977 816 489 - 610 282 029
43356 ALFORJA

VALFRES Pinturas
pinturas y papeles pintados

SISTEMA MULTICOLOR
Más de 5.000 colores
al instante

977 31 71 54
Av. de Falset, 171 (ctra. de Alcolea)
43206 REUS (Tarragona)

“Només quan s’hagi talat l’últim arbre, només quan s’hagi enverinat l’últim riu, només quan s’hagi pescat l’últim peix, només llavors, descobrirà l’home blanc que els diners no son comestibles”.

Profecia dels indis Cree

Vivim uns moments complicats i alhora interessants. Són els dies que ens toca viure i dels quals som responsables de la forma en què ho fem. És en aquest sentit que m’ha semblat interessant compartir amb vosaltres el treball d’una colla de gent, entre la quan s’hi troba una bona amiga: l’Alicia Pakareu.

En dono només unes pinzellades i l’adreça electrònica on podreu trobar més continguts.

Mei Salvat

La revolución de la cuchara:

Nosaltres estimem als que mengen carn. Però també estimem els animals, per això els estimaríem encara més si es fessin vegetarians.

La revolució és entre tu i el teu plat.

El que menges té conseqüències polítiques i socials que desconeixes. La teva cullera és la millor arma. Coneix per què treure la carn del plat pot ser més efectiu que fer marxés polítiques o caritat.

<http://www.larevoluciondelacuchara.org>

Pacte mundial conscient

“El consumidor conscient evita, en primer lloc, tots els productes que tinguin a veure amb la matança dels animals, incloent el menjar, la moda (els vestits fets amb pells), la vanitat (molts laboratoris experimenten amb milers d’animals per fabricar els cosmètics, els productes de neteja), la diversió (tenim notícies de sobres sobre els espectacles on es ridiculitza i tortura a criatures), els costums i tradicions (com la caça, un passatemps sagnant), etc. El consumidor conscient no fa servir els articles que han estat produïts sota l’agonia o explotació d’altres éssers.

<http://www.facebook.com/PactoMundialConscientelberico>

Altres Webs relacionades:

<http://www.veganismo.org/>

<http://www.vivevegano.org/>

<http://www.veganisme.cat/>

<http://www.facebook.com/RevolucionDeLaCucharaBarcelona>

<http://www.carnivorosanonimos.org/>

**AUTO ESCOLA
CATALUNYA**

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19
REUS

MATA
LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel. 977 342 832
mata@llauneria.com

La vida és, una cosa i l'altra

■ Josep Juanpere Robert

Quan treus el cap, no saps pas a on ets, t'agafen pels peus, i també les mans i t'omplen de bufetades per tot el cos, i et posen de cap per avall, i tu penses, ai-ai-ai a on m'he posat?, no saps si tornar enrere o tirar endavant. Al final penses a veure que passa? I segueixen bufetejant, i llavors en comptes de riure et poses a plorar, i t'adones que les clatellades s'han acabat. Llavors comprens en quin camí de la vida t'has posat. "Rebent bufetades i ploriquejant..."

La vida és molt curta i també molt llarga, comences caminant poquet, i també a córrer, caus molt de cul, i et tornes a aixecar, pugues i baixes, marxes i tornes, amunt i avall.

També camines de quatre grapes, intentes posar-te dret, i no hi ha manera, caus de cul, una i més de vint vegades.

També venen a veure't amics dels pares, i molts familiars. I aquí es presenta, el gran desastre, perquè t'agafen per tot els cos, i no paren de fer-te pessigolles per tot arreu, i et tiren enlaire, i tots es posen a riure, tot dient, quin nen més bonic, s'assembla molt al seu pare, i que maco que és, mira com riu!!! Ai quina gràcia!!! I et tornen a tirar enlaire.

I tu penses, que bèsties que sou, de fer-me martiris i tants maltractes.

La vida és, una cosa i l'altra...

Quan ets petit i vas a l'escola, és per aprendre de lletra, escriure, i moltes altres coses, jugues amb els amiguets, i també amiguetes, fas molts disbarats, i també malifetes, i a vegades t'enfades

amb ells perquè et fan la punyeta. Et poses vermell, i els nervis s'alteren, i vas pel qui ha començat, li fots cop de puny i toques al cap de l'altre.

La vida és, una cosa i l'altra...

Seure i aixecar, mirar i remirar, menjar i beure, treure i posar, dormir i despertar-se, jeure d'un costat i tornar-se de l'altre, arronsar-se i estirar-se, callar i enraonar, embrutar-se i rentar-se, calçar un peu i també l'altre, vestir-se i despullar-se, rentar-se les dents, treure d'un ull les lleganyes, i també de l'altre, rentar-se la cara, i també dutxar-se, tallar-te les ungles, i pentinar-te, comptar i recomptar, comprar una cosa, i descurar-se d'una altra, ensopegar amb un peu, i fer-se mal a l'altre, criticar a un, i alabar a un altre, tindre tu un disgust, i disgustar-se amb un altre, pegar amb una mà, i parar el cop amb l'altra, fugir d'un perill, i caure en un altre, ajuntar-se molt, i també separar-se, caure de cul, i també de cap, i després aixecar-se, marxar corrent, i tornar caminant, riure fluixet, i pixar-se de riure, fer-te un pet, i també una llufa, fer grans caminades, i caminar poquet, anar amb el cap baix, i tornar amb el cap dret, mirar de reüll, i mirar fent l'ullet, mirar una cosa, i veure'n una altra, entrar-te per una orella, i sortir-te per l'altra, estar molt malalt, i posar-te molt bo, fer una carícia, i rebre un petó, fer un petó, i rebre una clatellada, anar de festa Major content, i tornar amb molta desgana, t'agraden les festes, i també les xiques, t'agraden les coses, les coses boniques. Un amic meu em va dir que li agradaven molt les calces, i

també, el que hi anava dins.

La vida és, una cosa i l'altra...

Quan et fas més gran, amb la feina del camp, ajudes als teus pares, en els camps de blat, llegums i patates, segar i batre, guardar ramats de bous, i també ramats de cabres, i en els temps adequats, buscar rovellons i bolets, mucoses, pebrassos i també brunets.

En arribar l'hivern, entre la boira, el vent i el fred, poca cosa més es pot fer. Estar a la vora del foc, cremant llenya i jugar a cartes, contant contes, acudits i marranades, per exemple, les noies de la Mussara, totes van a pixar al riu, i les de Vilaplana diuen, tota l'aigua enterboliu.

La vida és, una cosa i l'altra...

Comences complint un any, després un altre, un altre i un altre... i vas endavant, fins que un dia arribes a vell, i penses, i penses amb tot el passat, i fent una mica el passerell, dius fins aquí he arribat. I per molt que vulguis seguir i seguir, ve un moment que tot s'ha acabat i CATAOCLOC, al prestatge, i cap al forat, tapat i ben aparedat. Això sí, per molts, sempre recordat i molt estimat. Adéu i E.P.D.

Escrit de Josep Juanpere Robert que va néixer l'any 1928 a Ca l'Esteve de la Mussara.

Reus, 2012

■ ■ ■

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

COMERCIAL REUS 4tre

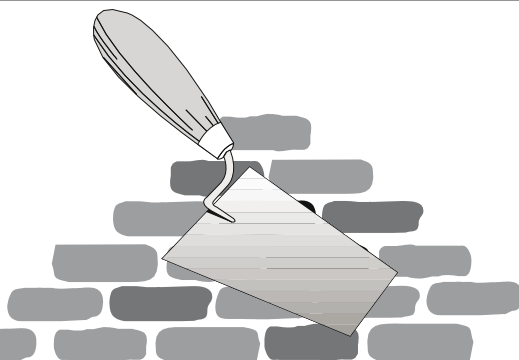
C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 REUS
Telèfon 902 023 390 - Fax comandes 900 65 66 67
E-mail: ventas@cr4.es

 Descom

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

Festa Homenatge del Centenari d'en Salvador Juanpere Estivill

■ **Tomàs Bigorra i Munté**
Alcalde

Sala Parroquial, 12:15 h. (aprox.)

Benvinguda de l'Alcalde a les Autoritats i al homenatjat, al Salvador pel seus 100 anys, i a tots els veïns, amics i amigues que ens acompanyen. Amb aquest acte també volem homenatjar a tots el nostres avis que ho han donat tot per nosaltres.

Projecció de la pel·lícula: AVITUS,
"Anem al tros amb l'avi".
Homenatge dels nets.

- Imposició de la medalla centenària per la Sra. Eva Ferran en representació del Departament de Benestar i Família de la Generalitat de Catalunya.
- Lliurament de la placa commemorativa de la Associació de Jubilats de Vilaplana pel seu President.
- Lliurament al homenatjat de l'Escut Oficial de Vilaplana per l'Alcalde i lliurament d'un ram de flors a la Mercè, la seva esposa.

Parlament

Parlament en representació de la Família, Salvador (fill).

Audició del poema d'en Salvador Juanpere: "Oda a Vilaplana"

Parlament de l'Alcalde

Avui fem la celebració del centenari del Salvador Juanpere "Manco", el nostre estimat veí més gran, però avui també homenatgem a tots al altres veïns que no han pogut assolir aquesta fita i ho fem en aquest acte amb molt de sentiment i amb la màxima solemnitat acompanyats per tothom, tant es així que la Sala Parroquial se'ns ha quedat petita.

El Salvador Juanpere i Estivill, neix el 19 de febrer de 1913 a cal Manco a Vilaplana. És el tercer fill de la Maria i el Salvador d'una nissaga de 8 germans: el Josep, l'Isidre, el Salvador, la Maria, el Baltasar, el Mario, el Jaume i l'Eloi.

L'any del naixement del Salvador,

el 1913 va ser un any prolífic, van néixer grans personatges, l'escriptor francès Albert Camús. Polítics com Gerald Ford i Richard Nixon presidents dels EE.UU., l'atleta Americà Jesse Owens, etc. A Catalunya el gran poeta Salvador Espriu, autor de Sinera, i Joan Sales i la famosa bailaora Camen Amaya.

I també a Vilaplana d'aquesta anyada n'eren 23, 14 dones i 9 homes, i ara ja només queda el Salvador.

Recordo el Lluís Bigorra i Martí de Cal Cendrós, la Maria Taverna de Cal Torero i cunyada del Salvador. L'Elvira Munté Roselló de Cal Arbó, la Virginia Alsina Cabré de Cal Manyà, el Josep Masdeu Mestre de Cal Cama i el Joan Pellicé Bigorra, ex-alcaldes de Vilaplana. La Palmira Cornudella Martí de Cal Puniçó, la Maria Mariné Aixalà de Cal Joaquim, la Humanitat Mestre Ferré de Cal Tiano Planot, la Tecla Pocurull Nebot i la Dolors Mestre Mestre de Cal Viudu.

I altres que no vaig conèixer, com la Mª Teresa Salvador Masgoret, el Mario Llaberia Mestre, el Joan Pàmies Mariné de Cal Xacó, la Raquel Mestre Agustench de Cal Sisquet Bové, el Joan Estivill Inglès, el Josep Plana Huguet de Cal Plana, la Rosa Mª Vallverdú Matas, la Teresa Llaberia Vernet, la Teresa Mª Mestre Pàmies de Cal Joan Bové, la Margarida Guinjoan Guinjoan i el Sabastià Ferré Huguet de Cal Mangol i cosí de la Mercè.

Durant més de més 60 anys i ara encara més, quan les forces comencen a fallar, el pal de pallar, la persona que ho

acomboia tot és la seva muller, la Mercè "Mundeta". Per tant també volem retre un afectuós homenatge a totes les persones que amb el seu estímul i esforç fan que tot rotlli. Per a totes, per a la Mercè, i també pels seus germans l'Ezequiel i la Maria, amb qui ens uneix una bona amistat, demano un fort aplaudiment.

El Salvador i la Mercè estan molt ben acompanyats, perquè no els manqui res tenen al seu costat els fills, el Salvador i la Lídia, sempre pendents en tot moment d'ells. També la Marga, la nora, i el Joan, el gendre, i els seus nets: la Paula, la Diana, la Laia i el Carles.

En el programa preparat per la família el personatge queda molt ben definit en un paràgraf que diu: "El Salvador "Manco" ha estat i és un home afaible, treballador, senzill, de molts oficis, que ha procurat fer una vida sana i ser exemple de comportament pel seus fills i nets. Ha estat un pagès dels d'abans, d'una entrega vital i pacient a les mil tasques de la terra, però també ha conreat una curiositat cultural i una vel·leïtat poètica que li ha fet omplir llibretes de vivències, històries, records familiars i versos que han amenitzat poèticament les sobretaules familiars".

Per acabar desitjar-vos, al homenatjat en seu centenari i a tots i a totes, molta sort i per molts anys!

Vilaplana, 24 de febrer de 2013.

Felicitats Joan

El Joan va complir 60 anys i per aquest motiu es va fer una gran festa al Casal Vilaplanenc el passat 30 de desembre.

A part de la seva família i coneguts, molts Vilaplanencs i Vilaplanenques van voler fer costat al Joan en un dia tan significatiu per ell.

Des de Lo Pedrís:

Moltes felicitats i per molts anys!

CERCLES

Les últimes notícies que arriben referent a tots els casos de corrupció i injustícies socials, atropellant encara més el nostre dia a dia, fan que una xinxeta em faci saltar del meu còmode seient.

Em pregunto què hem de fer davant del cruel comportament de segons quins polítics i altres personalitats del món econòmic, jurídic, i nobles castes....

El sistema en el qual vivim és un sistema ferit de mort, l'han anat rosegant fins deixar un esquelet fràgil on tots nosaltres ja no ens podem identificar per sentir-nos part important d'aquesta societat, doncs allà on creiem que ens podíem agafar en moments difícils per continuar segurs en aquest dia a dia nos-

tre ha resultat ser una comèdia dirigida per uns quants poderosos.

I ara al buit més silenciós, sense referents, ni crosses a on recolzar totes les nostres preocupacions, allà on creiem que érem, hem deixat de ser, i aquí estem, perduts perquè allà on podíem mirar no gosem ni a fer-ho, i mentre estem perduts ells continuen fent i desfent a tort i a dret amb el millor dels somriures, aquests grans jugadors ens guanyen la partida davant les nostres atònites mirades, dia rere dia.

És dur tenir el futur malmès, és dur que allò que ha d'esdevenir ja està malament fins i tot abans d'existir, i és que aquest pessimisme no desperta altra cosa en mi, que fer quelcom per mirar de pintar demà amb colors que ens agradin més.

Per això ja fa un grapat de dies que camino en cercles a la plaça del Mercadal de Reus, de les 19:00 a les 19:30, ho faig simplement perquè ho sento, no perquè toca fer-ho, ho faig perquè no m'hi vull estar quiet, immòbil, davant de tantes injustícies, segurament jo sol no interfereixo en res, però també sé que el desert comença per un gra de sorra.

Fito Luri

EL PULSÒMETRE

PUJA

PUJA L'ESPAI DE LLEURE I SALUT

Amb l'execució de la segona fase de construcció s'han donat per finalitzades les obres del nou Espai de Lleure i Salut.

A partir d'ara el poble pot gaudir plenament d'uns equipaments nous. Entre les novetats cal destacar els aparells perquè la gent gran faci exercici.

BAIXA

LA CAVALCADA DE REIS

La cavalcada de Reis no va estar a l'alçada de les darreres edicions i es va rebre a Ses Majestats només amb un vehicle motoritzat.

Alguna cosa cal millorar en les properes edicions per tal de facilitar a Ses Majestats la comoditat i el transport amb el qual habitualment són rebuts al nostre poble.

Pessebre i el Tió a la Sala Parroquial

El dilluns 24 es va obrir al públic el Pessebre a la Sala Parroquial. La Casa de Cultura i l'A.M.P.A. de l'Escola Cingle Roig han estat els encarregats de muntar-lo i un any més. L'espectacularitat i realisme dels quadres van fer gaudir tothom que hi va assistir.

Tot seguit els patges de SSMM els Reis de l'Orient van recollir les cartes que els més petits els havien escrit amb les peticions de regals fetes.

El dimarts 25, a la Sala Parroquial, el Tió va tornar a cagar regals per a tots els nens i nenes que més picaven. Al so de les populars notes de la cantarella, els infants van anar passant i picant amb afany per aixecar-li les faldilles i veure què hi havia a sota...

MARÇ 2013

Arriben el Reis d'Orient!

■ La Redacció

Com cada any, SSMM els Reis d'Orient van passar puntualment pel poble de Vilaplana.

Aquest any, i segons ells mateixos ens van dir des del balcó de l'Ajuntament, per motius de restriccions econòmiques, van haver de venir tots tres en un sol tractor, fet que va causar que, com a novetat, vam haver de fer cua per poder saludar-los personalment!

La canalla embadalida (i els més grans també!) van seguir la Cavalcada que va arribar puntualment pel Passeig de la Mussara.

SSMM van fer la visita obligada a l'església per adorar el nen Jesús i després dels parlaments del Sr. Alcalde i del Rei Ros a la balconada de la Casa de la Vila, van anar passant casa per casa per deixar els presents que portaven per a tothom.

Jugadors de la UE Vilaplana, anys 50 i 60

Drets i d'esquerra a dreta: Arbitre: Anton Aragonés (Rabassa), Pep Mariné (Sastre), Solé, Pepito Llorens(Serru), Sans, Joan Garcia (Pitxi) i Pep Ferré (Sofies). Ajupits i d'esquerra a dreta : Eugeni Huguet, ?, Serra, Agustí Ferré (Mallol),?

A la fototeca interior de Lo Pedrís volem recordar la generació de futbolistes que van jugar durant la dècada dels anys 50 i 60 a les files de la U.E. Vilaplana. Aquí us presenten dues fotos realitzades al camp de futbol del bosc de l'Olla. Pensem que la primera fou relaitzada a mitjans o finals dels 50 i que la segona deu datar de principis dels 60. També us anotem els noms de la majoria de jugadors. Si alguna persona sap qui són els jugadors que no coneixem, us agrairiem la vostra col·laboració.

Drets i d'esquerra a dreta: Norbert Mariné (Sabines), Joan Huguet (Moreno), Pep Ferré (Sofies), Pep Aixalà (David), Joan Garcia (Pitxi), Agustí Ferré (Mallol), Pep Mariné (Sastre), Sebastia Ferré (Mallol). Ajupits i d'esquerra a dreta : ?, Pep Mestre (Damo),?, Salvador Simó (Sabaté), Lluís Magrané (Canet), Siscu Mariné (Sastre)

■ ■ ■

SERVEI DE TAXI 6-Q
7/8 places

L'Aleixar
mòbil 689 029 326

BENZINERA • AUTORENTAT
ENTRE AUTO

CARBURANTS VILAPLANA
DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

El mirall de l'Alfredo

■ Cecília Vilanova Aymami

Moltes vegades hem sentit a dir o bé nosaltres mateixos hem dit, com de gran i bona persona era algú. Ara, puc dir amb crit altiu que m'ha deixat una gran persona amb un cor immens.

Sempre va ser un home fort, actiu, vigorós, decidit, treballador; mai en tenia prou. Tot i que va patir en primera persona la desgràcia d'una postguerra, cosa que no va poder oblidar mai i que s'emocionava quan hi pensava.

I en parlava, en parlava molt, del seu pare tancat a Salamanca, dels anys que no va poder passar al seu costat i dels inconvenients de ser fill d'un "desafecto". Simplement volia viure en pau, una pau que a força de dit algú va intentar trencar.

Però de tot això, ell en va saber trobar en el coratge...tendresa i en la humilitat...fermesa.

Parlar de l'Alfredo és parlar d'un gran caçador i d'una font de sabiduria no

lletrada que coneixia les muntanyes que l'envoltaven fins al punt de descriure-les pam a pam. Un altre puntal de la seva vida fou el forn de pa del que tants de nosaltres vam poder gaudir i que tan sovint hem trobat a faltar.

Però tot comença i acaba, i el forn es va acabar enduent-se un crostó de vida tan gran com les nostres muntanyes. Ell va deixar gran part del seu "Jo" dins d'aquell forn de volta quan el va tancar per última vegada. Però mai va perdre l'essència del seu treball, i això ho podíem veure en la seva cara quan de tant en tant li demanàvem que tornés a pastar en el forn de la Drecera.

Les seves rudes i fermes mans es tornaven delicades en cada moviment mentre acarona la pasta fins donar-li forma i gust pretèrit.

No va tenir una vida fàcil, va patir molt, però per sort sempre va tenir la seva família i els seus amics, i de la mateixa manera, ell sempre hi era quan el necessitaves. Sabia com fer-te riure i passar una tarda o una vetllada agradable tot explicant "batallites". Algunes et feien riure i d'altres no tant, i moltes et feien pensar i reflexionar.

Però es va començar a consumir quan la tieta Carme el va deixar

ar, una mort del tot inesperada per ell i per a tots. Aquesta pèrdua li va envair els ulls. Els matins, quan es despertava, l'entristia veure el sostre desert, i per molt que el volguéssim fer riure, no

desapareixia la tristor de la seva cara.

Sempre amb la seva gorra, sempre amb una frase que de vegades et deixava desconcertat, sempre amb la seva mitja rialla, sempre amb el seu fort caràcter, sempre essent l'Alfredo.

Tots els que l'envoltàvem no volem pensar que ens ha deixat, ell segueix entre nosaltres com l'albada trenca la foscor d'un nou dia.

Tiet, has estat generós amb nosaltres esperant l'últim pas, sabent que només seràs en allò que els altres guardin de tu.

I d'alguna manera, ni que només fos per veure't la claror dels teus ulls mirant al cel, ni que només fos per sentir el fre de la teva presència, ni que només fos poder-nos dir un altre adéu serenament, ni que només fos pel suau lliscar d'un temps perdut al teu costat, ni que només fos recórrer junts el vell jardí del teu passat, ni que només fos perquè sentíssis com t'enyoro, ni que només fos per riure junts un altre cop, ni que només fos... tot això m'agradaria gaudir-ho un altre cop.

Jo tinc per tu, un niu en el meu arbre i un núvol de farina blanca penjat d'alguna branca.

Vilaplana, febrer de 2013

**RAFEL
MARTINEZ**

AGENT D'ASSEGURANCES

Camí de l'Aleixar, 40 B
Tel./Fax 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

TTLeaks
(ELS ARXIS DESCODIFICATS)

L'Ajuntament va encomanar un informe a l'agència Método-3

La darrera filtració que ha destapat la ingent i profusa tasca a favor de la informació duta a terme per TT-Leaks no té acabador! D'aquesta manera, ja es coneix el motiu pel qual el Consistori va invertir 30.000,00 € en un encàrrec a l'agència d'investigadors privada Método-3, altrament tan de moda en l'actualitat! La font de la informació esmentada (i que s'ha volgut mantenir en l'anonimat) ha aportat les dades concretes i contrastades que no deixen lloc a cap mena de dubte: estem

parlant més concretament de l'encàrrec d'un estudi sobre la viabilitat de les desaprovades instal·lacions de la nova plaça de La Riba.

En efecte; el TTM ha tingut accés a aquest informe, fent servir els seus habituals contactes a l'Ajuntament, i ha pogut filtrar (a més del cost de l'esmentat estudi) que el que es va encomanar a Método-3 era que elaborés un projecte de valoració sobre la viabilitat de tan controvertida instal·lació.

Pàgina de l'esmentat informe
(Foto: C. Cano)

De tot plegat i si fem cas a les escasses tres pàgines (d'un total de 528) de l'estudi que fan esment a les conclusions, hem de donar coneixement a tot el poble que el que s'hi proposava era la instal·lació d'una triadora-trencadora-esclafadora-ensasadora d'avellanes. I que la resta de pàgines es dedicaven a:

- 112 a l'índex
- 84 a la fe d'errades
- 209 a la bibliografia
- 13 als agraïments
- 39 a làmines, dibuixos i fotografies
- 1367 al desglossament de dietes i material vari (sobretot sobres)

El Sr. Alcalde, T. Bigorra, no ha volgut fer cap tipus de comentari al respecte de l'escàndol destapat a la llum de tot el poble.

Si tot embla ser que ha estat tal com les evidències ens mostren, això no pinta gens bé. Baixen molt brutes les aigües, tot fa massa pudor!!!

ESPECIAL INFORMATIU

Micròfons espies al Casal Vilaplanenc

Encara es desconeix quina ha estat la mà negra conspiradora que ha realitzat la instal·lació a la que fem esment al titular, però és ben cert que les autoritats segueixen buscant més indicis sobre els fets.

Resumim una mica els fets: en la darrera operació de neteja i han estat descobert quatre micròfons, hàbilment amagats, en les dependències que ocupen la planta baixa del Casal i que estaven camuflats entre el mobiliari existent a la sala a llocs certament inversemblants:

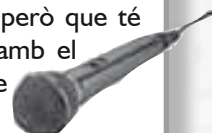
1. La pantalla número de la taula de la sala del bar
2. El bastiment del quadre amb la foto del nen
3. A l'expositor d'oli Soldó
4. El mànec del tirador de cervesa de barril

Aquest és el segon cas d'espionatge després de descobrir un micròfon a la barba de SM, el rei ros, a la darrera cavalcada.

És infame l'enrenou que està aixecant el cas que ens afecta. Ningú a hores d'ara en coneix el motiu, però ja s'està treballant amb les primeres hipòtesis, les quals potser deixaran perplex a més d'un però que, com que formen part de la investigació policial endegada per la Junta del casal, no en podem parlar (de moment!) però que té molt a veure amb el poble veí de l'Alleixà.

SM, el rei Gaspar, en el dia dels fets. (Fotos: C. Cano)

Detall del micròfon trobat a la seva barba

PASSATEMPS ANAGRAMES DEL TTM

(Un **anagrama** és un mot o una frase formats per la transposició de les lletres d'un altre mot o una altra frase. Per exemple, l'anagrama de **VILAPLANA** és **LA PANA VIL**)

Sou capaç de trobar els anagrames que us proposem en majúscula?

Des de l'entrada al poble, a la **EPOCA ROTIVA**, hem anat fins al capdamunt del poble per veure la **BARBARA NI ADELA** a prendre la fresca i veure com jugava la canalla.

Solucions
Cooperativa / Barana de la Riba

El consultori de la Tia Ferrereta

Benvolguda Tia Ferrereta,

Sóc un redactor del TTM angoixat. I estic angoixat pel què vaig sentint que corre pel poble. Resulta que alguna persona mal intencionada està intentant escampar infàmies i ignominioses declaracions al respecte de la veracitat i contrastació de les informacions que es van presentant puntualment al nostre TTM. I com vostè ja sap, TOT AIXÓ és fals! Cap hipòcrita fariseu pot frustrar tan gran empresa que basa el seu treball en la veritat més absoluta i amb el seguiment i contrastació més exhaustiva de les seves fonts d'informació! No entenc com es pot dubtar del nostre treball! Em molesta i amoïna en gran manera el fet de pensar durant un segon només que CAP de les cròniques que s'han presentat al nostre Gran Txinc-Txenc Magazine pugui tenir ni un mínim índex de mentida!

Aquest dubte em corrou l'existència. Aquesta incertesa, aquest recel fan que em qüestionin el fet de seguir fent la feina que faig! És un atac a la meva consciència, honor i intel·ligència!

Què puc fer, tia Ferrereta?

Un Redactor Angoixat.

* * *

Apreciat Redactor Angoixat,

Poca cosa tinc per dir-te o aconsellar-te. Saps que jo sí que crec en la feina ben feta que veniu fent al TTM (i, atenció, mai prou ben valorada!) Estic segura que és tracta d'una sensació passatgera i sense fonament, que t'atabala, sí, però que no t'ha de preocupar pas massa més que de seguir fent el treball de cada dia amb el rigor, cura, puntualitat i precisió que ens veniu demostrant amb el Magazine de Lo Pedris!

Seguiu així i no us oblideu mai de l'estímul que us mou, de l'ànim desficiat que us caracteritza: Fer somriure una mica les persones!

Atentament,

La Tia Ferrereta

ÚLTIMA HORA:

L'Ajuntament estudia entregar la felicitació de Nadal sense sobre

Aquest és la mesura que s'ha decidit adoptar a fi d'evitar susceptibilitats i malentesos. El Consistori en ple ha decidit per unanimitat evitar la paraula "sobre" de qualsevol document o fet que es dugui a terme a la Casa de la Vila a partir del 2013.

Els recents casos de pagaments en negre, escàndols de corrupció, caixes B, i evasió de capitals a paradisos fiscals destapats a la Redacció de Lo Pedris han fet decantar l'Ajuntament cap a un ús adequat del sentit comú al respecte del moment polític que ens ha tocat viure. I per això la felicitació de Nadal s'entregarà via telemàtica o directament sense l'habitual sobre.

Això que us acabem d'explicar ve secundat pel fet que ja és de tothom conegut que el Sr. Barcnas venia estiuellant de manera habitual a la veïna població de l'Alleixà, on hi ha trobat la tranquil·litat i assossec que necessitava per ordinar els seus plans.

Moment d'una transacció del Sr. Barcnas a l'Alleixà (Fotos: C. Cano)

Les primeres veus de resposta davant d'aquesta circumstància tan peculiar han causat gran desgavell i commoció per l'agitació i desequilibri que comporten. En aquest ordre de coses i a tall d'exemple, el TTM ja ha pogut copsar els primers comentaris de repulsa per l'actuació de la Comissió de Festes a la recent Cavalcada de Reis:

"Com que el gasoil està pels núvols, només posen un tractor a SSMM els reis d'Orient!"

"Ha posat els patges de SSMM a la presó, acusats de traficar amb joguines adulterades dels basars xinesos"

"Els patges, pel seu compte, ja han presentat denúncia al jutjat contra els reis per pederàstia, abús de poder i esclavatge"

Tot plegat esbossa un panorama poc abellidor i de resolució molt poc esperable...

ESPORTS

EXCLUSIVA: L'Institut NOOS va temptar la U.E. Vilaplana!

L'escàndol de les factures falses ha acabat per esquitxar la nostra estimada U.E. Vilaplana! Un complex entramat que lliga la U.E. amb Manzanares del Real, Liechtenstein i les illes Caiman ha deixat ben enredada la cúpula de l'esport vilaplanenc i la seva actual Directiva. Segons sembla, es tracta d'una trama fosca de tràfic de factures fetes com a contrapartida de serveis inexistents, basats en la celebració d'events esportius que mai s'han celebrat. Alguns exemples del què estem parlant i que han transcendit de la demanda judicial en són:

-- El Jr. Congrés de boletaires de la Serra de Prades

-- La 3a. Trobada de Torsionistes i Ex-Torsionistes Associats

-- El 1a. Trobada Mundial de col·leccionistes de campanes

Fòrum mundial de les poblacions plegadores d'avellanes

El Comte de Palma, com a principal implicat conegut fins ara, pretenia servir-se dels contactes que va establir amb el President de la U.E. Vilaplana el qual, a canvi d'innombrables viatges i altres obsequis i regals de tota mena (entre els que es trobaven, és clar, vestits, corbates, rellotges, etc.) L'esquitxada ha estat

absoluta i s'ha escampat com una taca d'oli per tota la Junta Directiva, aconseguint arrossegar quasi mitja dotzena de personatges nobles que per ara es mantenen sota l'emparedat del secret sumari.

De ben segur que el TTM es mantindrà "al tanto" de tot per no deixar escapar pilota de tan important notícia, pel seu abast i conseqüències sobre ja de per si massa malmès esport vilaplanenc. Per ara, encara és hora que cap

membre de la Junta Directiva o del President ens en vulguin dir res al respecte de la defensa de la seva honorabilitat.

Part del material incautat pel Jutge P. P. Chacón (Foto: C. Cano)

Festival dels alumnes de 4t d'ESO del I'INS Fontanelles

■ **Oscar Palazón**
Professor d'anglès de 4t d'ESO

El passat dia 31 de gener, els alumnes de 4t d'ESO de l'institut Fontanelles van realitzar un concert per guanyar diners pel viatge de final de curs a la Bretanya i Normandia. Es van fer poemes, cançons, teatre i dansa. Per acabar, van cantar tres cançons entre tots els nois i noies. Marta Medina

El propassat 31 de gener, els alumnes de 4t d'ESO de l'INS Fontanelles van celebrar un festival per tal d'ajudar a finançar el viatge a França que realitzaran a finals de març. Crec que l'èxit de l'acte no va raure en la gran aflluència de públic que va assistir-hi ni en la quantitat de diners que van recollir. Aquests són, segons el meu criteri, factors secundaris.

Com a professor organitzador (juntament amb la Núria Serra), crec que l'èxit de l'acte s'ha de buscar en l'energia, la generositat i l'entusiasme que aquests nois i noies van posar de manifest en tot moment durant els assajos i els preparatius, dedicant-hi temps lliure i d'esbarjo perquè aquest projecte es fes realitat. El seu talent i els seus dots artístics, després, van fer la resta.

Els alumnes de l'institut Fontanelles ens van oferir, el passat dia 31 de

gener, un concert on van actuar cantant, ballant i, fins i tot, fent una petita obra de teatre humorístic. Va ser organitzat per recaptar diners per al seu viatge de final de curs, aquest març a la Bretanya

francesa. A la fotografia, els observem interpretant la peça *Que tinguem sort* de Lluís Llach. Roger Curto

■ ■ ■

**Grup de teatre
de Vilaplana**

Els alumnes d'Educació Infantil de L'Escola Cingle Roig trien el nom de la seva classe

EL GRUP DE NENS I NENES NENES D'EDUCACIÓ INFANTIL DE L'ESCOLA CINGLE ROIG DE VILAPLANA HAN TRIAT EL NOM DELS LLOPS PER LA SEVA CLASSE.

Han après moltes coses d'aquests animals ferotges i us en volen explicar algunes

- Els llops s'assemblen als gossos.
- Els llops tenen: potes, ulls, cua, orelles, cap...
- Tenen el cos recobert de pèl. aquest potser de color: blanc, negre, marró, vermellós i gris. Tenen dos tipus de pèl i quan arriba la calor en perden.
 - Per dins tenen ossos que són l'esquelet i són molt forts. Els ossos els ajuden a correr molt ràpid.
 - Tenen 4 ullals molt afilats.
 - Viuen en bandades i en parella per tota la vida.
 - Tenen molt bon olfacte, que els serveix per trobar menjar.
- Els llops mengen: cérvols, búfals, gallines, ovelles, conills..... són carnívors.
- Es desplacen en llopades, tots junts. van en filera per no cansar-se. i corren molt.

ELS NENS I NENES DE LA CLASSE DELS LLOPS SÓN: L'OSCAR, EL CRISTIAN, LA DIANA, EL PAU, LA SÍLVIA, LA YASMINE, LA NAJWA, EL MARTÍ, LA MERI, EL LEO, LA AZAHARA I L'ABDE-RAHMAN. I LA SEVA MESTRA ÉS LA IRENE

■ La classe dels Llops.

Àlex Masdeu i Font
Picapedrer / Restaurador de pedra / Geòleg

Mòbil 625 558 358
Web: www.picapedrer.com
Correu electrònic: alexmasdeu@picapedrer.com
Carrer Doctor March, 1
43380 VILAPLANA

Servei Oficial:
Lucas
CENTRE AUTOTECH

Tallers
Rafel Sans

Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - PLAQUES SOLARS

C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

Josep Tost

QUEVIURES I
TRANSPORTS

Dr. Mallafré, 12 - Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb D.O. Gran varietat de fruits secs.
A més productes de qualitat elaborats artesanalment.

☎ Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

C/ de Guardiola, 58
43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels. oficina:
977 815 584 - 977 815 105

LA FRESCA

Dibuixem
LA NEU?????

P3 ABDERAHMAN

P3 AZAHARA

P3 NAJWA

P4 LEONARDO

P4 MERITXELL

P4 MARTÍ

P5 CRISTIAN

P5 DIANA

P5 OSCAR

P5 PAU

P5 SÍLVIA

P5 YASMINE

ANNA T. - 5 ANYS

SÍLVIA F - 6 ANYS

NÚRIA V - 6 ANYS

ISMAEL - 7 ANYS

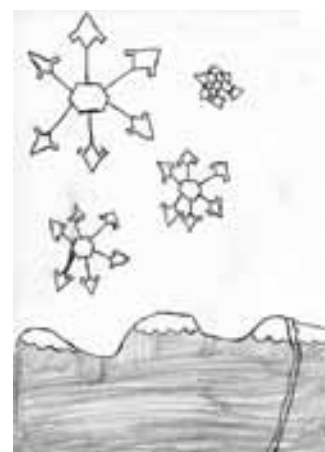
MARIONA - 7 ANYS

MONTSE - 7 ANYS

ALBI - 7 ANYS

OT - 8 ANYS

PAU - 8 ANYS

ANNA A - 9 ANYS

ARIADNA. - 9 ANYS

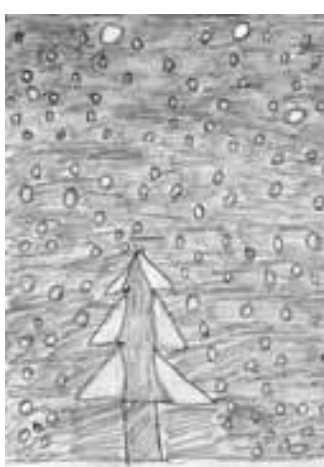
SANDRA - 9 ANYS

ANNA M - 10 ANYS

MARINA - 10 ANYS

JOAO - 10 ANYS

JUAN C- 12 ANYS

Josep M. Cardona Rodriguez

INSTAL·LACIONS I SERVEIS

C/ Doctor Mallafrè núm 22
43380 VILAPLANA
e-mail: instaljmc@yahoo.es - Mòbil 664 001 318

Genís Torres Aymamí, S.L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

Petit d'Kastro

■ Mariona Quadra

Algú li deurà sonar el restaurant d'Kastro a Tarragona, que va obrir farà, exactament, 22 anys el maig que ve. El que no recordo amb tanta precisió és en quin moment va tancar.

Doncs bé, el Leo, propietari i cuiner del restaurant, s'ha llençat una altra vegada als fogons (el Leo hi és sempre als fogons, vull dir als públics) i fa unes 8 o 9 setmanes que cada matí obre el nou Petit d'Kastro. Petit perquè ho és. Hi caben 16 persones, a tot estirar i forçant l'espai, 20.

Sembla que parlar de la mida no sigui d'interès, però, resulta que aquest factor condiciona la vida del local. El fet que hi càpiga poca gent fa que el Leo pugui orientar el restaurant cap a la personalització. M'explicaré.

A les vuit quarts de nou, s'hi serveixen esmorzars de forquilla. Us podeu decantar cap a les mil truites amb combinacions imaginatives i sense estridències o acceptar la invitació a demanar unes lleties amb morro, una llangonissa amb samfaina, una sépia estofada, unes croquetes de pollastre rostit amb tomaca fregida o allò que us vingui de gust. El Leo proposa i el comensal disposa.

A l'hora de dinar, s'ofereixen plats com amandada del dia, truita del dia, una pasta o arròs, una escudella o sopa, una verdura sofregida, unes patates farcides de carn..., pollastre amb rovellons, bunyols de bacallà, popets amb ceba, pilota rostida, cua de

bou... I si a algú no l'hi va bé, se li fa a mida. A les postres, pastissos casolans amb acompanyament de cremetes i salses de fruita, flams, fruita pelada... Mai no hi trobareu el mateix i, per a mi, aquesta n'és la gràcia. I si un dia voleu un plat que ja vau tastar i us va agradar, el podeu encarregar i llestos.

El mèrit del Leo és que estima tant la seva feina que ha sabut trobar un enfoc clavat al que la gent esperem del restaurant en aquest moment precís: menjar cuinat des de zero, sense ni ombra de pre-elaborats, ni focs, ni fums, gust de casa, tracte proper, esforç, bon resultat i preu assequible de veritat.

El Petit d'Kastro no és a Reus sinó a Vilallonga, al davant mateix de l'Església, en una plaça assolellada i les campanes repicant com a veïnes.

En fi, una proposta boníssima, que us agradarà més o menys, però honesta i treballada. Recordeu que és imprescindible reservar-hi la taula, si és per dinar o sopar.

Fitxa tècnica:

Restaurant Petit D'Kastro

Telèfon: 977840939

Plaça de l'Església

Vilallonga del Camp

El trobareu al facebook

Obert: dimarts, dimecres, dijous, divendres, dissabte i diumenge de les 8 del matí a les 5 de la tarda. Divendres i dissabtes, també, per sopar

Preu mitjà: 15 €

Estrelles 4

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat i calefacció

Carrer Major, 40 - Tel. 977 81 53 28
43380 VILAPLANA

VIALMA SAT

**Esclofolladora
d'avellanes**

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c.e: salsa@maptel.es

VILAPLANA

■ F. Mariné

Avui farem un experiment.

Penseu detingudament en tot això que ha passat darrerament:

- Els sobres que repartia el Bárcenas al PP.
- Els negocis de l'Urdangarin.
- Les caceres del rei a Botswana.
- La declaració de la renda que ha publicat el Rajoy.
- Els del PSC i la Sánchez Camacho jugant a espies.
- Els maletins plens de diners cap a Andorra i Suïssa.

Què us ha passat pel cap?

Probablement uns quants renecs.

Desfogueu-vos sense por dient tots aquests renecs i frases fetes, en la més pura tradició catalana. N'hi podeu afegir tants com vulgueu. Segur que en sabeu molts més i que se'ls mereixen.

NOTA: Avui no posarem solucions. Hi ha coses molt saludables de dir en veu alta, però que no es poden escriure en una revista familiar. Les podeu completar vosaltres, **sota la vostra responsabilitat**. “Lo Pedrís” no es farà responsable d’unes paraules que no ha escrit senceres i que només ha insinuat.

I no us escandalitzeu! Penseu que, si aconseguíu omplir les caselles amb facilitat, és perquè segur que les heu dit més d’una vegada.

Que renegeu de gust!!

7a Galeria

AGRÍCOLA I SECCIÓ DE CRÈDIT VILAPLANA, S.C.C.L.

Els nostres carrers

CARRER
DE L'ERA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

AJUNTAMENT
DE VILAPLANA

Diputació Tarragona

CONSELL COMARCAL
DEL BAIX CAMP

LO PEDRIS